

KOMMUNISTISK POLITIK

Politiet i renvasknings aktion 20. marts

Foto:
Kommunistisk Politik

BLODIGE HÆNDER PÅ CHRISTIANSBORG

Nr. 7
8. årg.
2004

**27. marts -
9. april**
Støttepris 12 kr.

TEMA: KRIGSMODSTAND OG TERROR

- Foghs forårsfest - uden de fleste s. 2 ●
- Terrorens spejl s. 3 ●
- OK -04: Usolidarisk! s. 4 ●
- Naziradio marcherer stadig s. 6 ●
- Tøm lommerne s. 7 ●
- Nej-kampagnen skudt i gang s. 8 ●
- Krig og terror i 'Den ny verdensorden' s. 10 ●
- Stop krigsforbryderregeringen s. 12 ●
- Omar Bibi: Krigens årsager s. 16 ●
- Rachel Corrie 1979-2003 s. 18 ●
- Omar Dahir: Irak samlet s. 19 ●
- Farvel Marx Lenin s. 21 ●
- Debat s. 22 ●
- APK: Stem Nej! s. 24 ●

Foghs forårsfest - uden de fleste

KOMMUNISTISK POLITIK

Regeringen har besluttet at bestikke nogle vælgere for at sikre sig genvalg - til en pris af 9 milliarder kr. En forårspakke, en forbrugsfest, en gaveregn (gentager medierne) – men Fogh glemte at invitere de fleste danskere. Godt halvdelen er ikke med, når festen går i gang: Det er de lavtlønnede - som kassedamer, rengøringsassistenter og andre servicearbejdere – det er de studerende – det er de arbejdsløse – det er pensionisterne. Det er kort sagt dem, der ikke har nok til normalt forbrug, og meget godt kunne bruge lidt ekstra.

Til gengæld har Fogh inviteret en række af landet topchefer. De har gjort det rigtig godt. De har allerede holdt lønfest i år. Direktørerne fra KFX-selskaberne er steget med hele 10,6 pct. fra 2002 til 2003. Det er suveræn Danmarksrekord i lønstigning. Højdespringere er Carlsberg Breweries, hvor direktionslønnen stiger fra 5 mio. kr. til 5,7 mio. i gennemsnit, Danske Bank, samt Novo Nordisk.

De er alle med i Foghs party (*parti*). F.eks. TDFs topchef Henning Dyremose. Til nu 8.1 millioner årligt. Den stiger med 13 pct. – 1 million kr. om året. Og så skattelettelserne oveni. Det hele falder på et tørt sted. Jo mere skat, jo større glæde.

Også den almindelige LO-familie tilgodeses. Herved 1000 kr. mere om måneden, siger regeringens propaganda. Det forudsætter, at begge har gode jobs, og at ingen er arbejdsløs. Værd at tage med, omend langt under direktørglæden.

De fleste danskere er glade for forårspakken, viser en meningsmåling i Berlingske Tidende.

De fleste har endnu ikke fattet, at de får – ingenting!

Til gengæld tilbyder inansordfører Lars Barfoed (K) en forklaring: - *Man kan nu en gang ikke give skattelettelser til folk, som ikke betaler skat*, siger han til Politiken.

Og det ville unægtelig være sandt, hvis det nu var sandt, og ikke blot et udtryk for regeringens forkærlighed for løggen.

Fogh-regeringen regner ikke de lavtlønnede og de arbejdsløse til menneskenes kategori: De er ikke skatteydere, mener de. Og måske er der heller ikke så mange potentielle stemmer at hente der.

Til de arbejdsløse har Lars Barfoed en særlig trøst i stedet for kontanter: - *Denne her pakke er til gavn for alle, også de*

ledige, fordi den skaffer flere i arbejde.

Det hersker der nu tvivl om. Skattelettelser er ikke det sikreste middel til at skabe jobs. For øjeblikket afprøves det af Fogh-regeringens store amerikanske forbillede. Der udebliver beskæftigelseseffekten. Man taler om 'det jobløse opsving'.

Dansk Folkeparti – regeringens dårlige sociale samvittighed – er klar over, at den er helt gal. Som et plaster på det åbne sår har partiet indgået en aftale med V og K om 410 millioner kr. ekstra til den såkaldte ældrecheck. Antallet af modtagere af checken udvides fra 120.000 til 170.000.

De studerende, der forkæles hjemme, har det derimod for godt, mener regeringen og dens støtteparti. De skal betale for at enlige studerende med børn på SU får noget mere. Til gengæld skæres det særlige børnetilskud til enlige forældre.

Nettoresultatet af hele festen for en lavlønnet og/eller arbejdsløs familie med en hjemmeboende gymnasist på 18 vil dermed være et månedligt minus på 400 mærkbare kroner.

Nå – men der må vel være håb for kassedamerne og andre lavtlønnede ved overenskomsterne? Hvis regering- en ikke vil, så vil den socialdemokratisk ledte fagbevægelse vel gøre noget.

Det kommer man til at kigge længe efter. Den netop aftalte mæglingsskitse mellem DA og LO giver ikke noget til folk på mindsteløn. De på forhånd dyrtidsædte småpenge ligger milevidt fra det solidariske krav på 110 kr. i timen, som arbejdspladserne massivt har rejst sammen med andre solidariske krav.

Solidariteten fra LO-toppens side har det ikke så godt. Den fører også Fogh-politik.

De arbejdsløse og andre på overførselsindkomster har heller ikke udsigt til noget som helst. Det er både Fogh-politik, socialdemokratisk politik og unionspolitik.

Foghs forårsfest ligner et selskab i Rotary-klubben – tilsat et par arbejdere i jakker og slips.

Vi andre må nøjes med forår og tomme lommer.

Redaktionen den 23. marts 2004

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 29. marts 2004

Terrorens spejl

Europa har fået sit 11. september 2001: Det var ministres og mediers overskrift på terroraktionen i Madrid, der kostede hen ved 200 mennesker livet.

Madrid den 11. marts 2004: Bomber mod arbejdsfolk med morgentogene - en terrorhandling, som ramte i flæng - mod civile mål, uden adresse til den spanske regering eller dens institutioner, eller mod amerikanske mål.

Det er med andre ord en form for terror, som man så i 70erne med bombesprængningen på banegården i Bologna: Det blev i sidste ende afsløret som den ekstreme højrereaktions værk - som en blodig udåd begået af fascister.

I første omgang søgte den gamle Franco-tilhænger og ultrareaktionære José Maria Aznar og hans regering systematisk at fremstille det som den baskiske løsrivelsesbevægelse ETAs værk.

ETA benægtede at have noget med denne terrordåd at gøre. Dets aktioner har altid haft et konkret sigte: spanske myndigheder, militær, politi - aldrig mod civile i flæng, ikke mod almindelige arbejdere. De har faktisk forhåndssadvaret ved en række lejligheder for at undgå civile ofre - og de har altid taget ansvar for deres aktioner.

Alligevel fremturede den spanske regering. Den fik tilmed FN's Sikkerhedsråd (15 lande!) til at fastslå, at det var ETA som stod bag.

Og så revnede ballon'en: Sporene pegede i en anden retning, mod islamisk terrorisme, mod marokkanere og andre, angiveligt med forbindelse til Osama bin-Ladens Al-Qaida.

De spanske folk gennemskuede Aznars bedrag - og fejede ham væk i en folkelig proteststorm. Er terroren islamiske terroristers værk, er den et resultat af Aznar-regeringens støtte til Bushs Irak-krig og spanske soldaters deltagelse i besættelsen.

De valgte en politiker, som lovede at trække de spanske soldater hjem.

Men der rejser sig stadig spørgsmål.

Den angivelige Al Qaida-terror har dog rettet sig mod reelle krigsmål. Også 11. september 2001: Det samtidige angreb på Pentagon og WTC ramte det amerikanske militær hovedkvarter og 'kapitalismens højborg'.

I Madrid var det udelukkende almindelige mennesker, i overfyldte tog, der rammes af bomber, der ville forårsage maksimal lidelse og maksimal skade.

Terrordåden i Spanien var omfattende, militært udført. Den kræver en organisation og viden, som efterret-

KOMMENTAR

ningstjenester og ekstreme højrekræfter (med tilknytning til samme), fascistiske grupperinger, besidder.

Hvem gavner denne terroraktion? Den tjener intet progressivt formål. Dens konsekvenser er hele vejen igennem negative. Den tjener reaktionen og højrekræfterne. Den tjener imperialismen og terrorkrigerne. Ingen andre.

Som 11. september 2001 gjorde det.

Det kan alligevel ikke udelukkes, at bomberne mod spanske arbejdere er terror som gengæld mod den terror, som USA og dets allierede har bedrevet i Afghanistan og Irak med titusinder af civile som ofre for bomber og talrige andre mordmetoder, og som Israel med amerikansk støtte og accept fra Den europæiske Union forøver hver dag i de besatte palæstinen-

siske områder. For korstoget mod muslimerne og muslimske lande.

Hitlertyskland lod bomberne regne over London under blitzten. Siden har USA og UK taget rigelig hævn: Bombardementerne af tyske byer og atombombninger af Hiroshima og Nagasaki var terror mod civile i gigantisk udstrækning. Det fortsatte i Korea, VietNam, Afghanistan og Irak. Og hele vejen i Palæstina.

Det er ulovlig krigsførelse. I strid med konventionerne om krig. Men det er en barbarisk realitet. Og en sådan terror inviterer til modterror mod 'fjendens civile'.

Terroristens Sharons kriminelle mord på Shaikh Ahmed Yassin var et billede på dette: Avancerede raketter fra en israelsk kamphelikopter (finansieret af USA og med dansk præcisionsudstyr fra Terma) ramte en krøbling, bundet til en rullestol, på vej fra morgenbøn:

- *Den mand var terrorist*, råbte Sharon, Condoleezza Rice og Per Stig Møller nærmest med en mund. I spejlet vil de kunne se terroristernes ansigter.

Den barbariske krig mod terror udrydder ikke terror. Den er terror - og den skaber modterror. Ud fra enhver synsvinkel er den forfejlet, forkert - og dækker over helt andre mål end hvad Bush, Sharon, Blair, Aznar og Fogh fortæller.

Bush er verdens terrorist nr. 1. Sharon er Mellemøstens terrorist nr. 1.

Efter Madrid vil EU gå videre ad det gale spor - med terror som 'terrorbekæmpelse' og de demokratiske rettigheder som sikre ofre. Skærpede terrorlove, mere politistat, endnu mere aktiv deltagelse i den globale terror-krig, med superstatsforfatningen som snarlig krone på værket.

Den Europæiske Union er ikke et alternativ til Bush og Sharons terror-krig - men en del af den.

Måtte de europæiske folk gennemskue barbari og bedrag!

Usolidarisk!

Sidste weekend indgik LO overenskomstforlig med Dansk Arbejdsgiverforening (DA) i forligsinstitutionen for de sidste 5 pct. af de 650.000 arbejdere, der har ventet i fire år på forbedringer. I de næste fire uger forløber urafstemningen, der ventes at blive offentliggjort den 19. april.

Kommunistisk Politik bringer i den forbindelse et interview med APK's faglige sekretær, Kaj Rudi Rasmussen.

Hvad er din bedømmelse af det indgåede forligsresultat?

- Den korteste og mest præcise skildring kan siges med et ord: usolidarisk. På den ene side er de arbejdspladsernes krav kun i meget lille udstrækning efterkommet. På den anden side har arbejdsgiverne fået til både hat og briller. Lærlingesatser og mindstelønnen er kun blevet rejst med nogle småpenge. Arbejdstidskravene er slet ikke tilgode-

- Arbejdsgiverne har fået treårige overenskomster og en indbygget mulighed for lokalt at rejse arbejdstiden til 48 timer ugentligt, og en ude-

STEM NEJ

lukkelse af overarbejdstillæg ved oprydning efter en overenskomststridig konflikt. Det sidste er en principiel vigtig indføjelser, da det skal tjene til at disciplinere arbejdsstyrken, hvilket er helt uhørt, at vore såkaldte forhandlere kan gå med til.

- Forliget skal ikke bare bedømmes ud fra de økonomiske forhold, men primært ud fra retningen. Mens de rejste krav solidarisk rettede sig efter de svage lønnede og stillede, der eksempelvis forsøgte at hæve kassedamernes og mange andres urimelige mindsteløn, så afspejler forliget, at de bedst stillede på minimallønsområdet har fået nogle krummer, mens alle andre sækker håbløst bagud.

- Meget betegnende er pensionsbidraget igen sat op. Denne gang fra 9 til 10,8 pct., hvilket en lille million udstødte overhovedet ikke mærker noget til. Siden arbejdsmarkedspensionernes indførelse omkring 1990 har LO lovet at dække disse ind. Det sker bare ikke.

*Kaj Rudi:
"Med ét ord: Usolidarisk!"*

Barselsfonden blev indarbejdet fem minutter i tolv, og regeringen besluttede en skattemæssig "gaveregn" i 11. time. Hvordan bedømmer du disse?

- Den såkaldte gaveregn er hurtigt gjort op, da det kun er de rige og bedst stillede, der bliver våde af bygen. Halvanden million udstødte og lavtlønnede mærker reelt intet.

- For LO, og i virkeligheden DA, har barselsfonden været afgørende at nå til enighed om, da forliget ellers med sikkerhed ville blive stemt ned. Resultatet for hundredtusind HK'ere var gjort betinget af netop denne fond. Den rummer da også et vist solidarisk element, idet nogle arbejdsgivere ikke i samme udstrækning vil vægre sig, når de fremover kan ansætte yngre kvinder, da de ikke selv hæfter for eventuel barsel. Der er da heller ingen tvivl om, at LO vil gøre dette element til en væsentlig del af deres JA-kampagne. LO's formand Hans Jensen udtalte lige efter aftalen, at "*fonden er det største skridt i nyere tid for kvindernes ligestilling!*"

- Alligevel har han sat sine kragetæer på en aftale, der fastholder kvinderne i en urimelig lavtlønssituation 20 år efter ligelønnens indførelse.

Du virker ret så negativ. Kan du forklare, hvad der er gået galt?

- For det første er det med få personers udskiftning de samme forhandlere som i 1998. Genopfrisker vi hukommelsen, så vil man huske, hvordan de hånede NEJ-stemmerne, da deres forlig

Fakta om mæglingsskitsen

- Lønnen på normallønsområdet stiger mellem 3 og 3½ pct. pr. år. Minimallønsområdet forhandler lokalt.
- Tillæg for skifteholdsarbejde hæves med 90 øre om året.
- En centralt finansieret barselsfond.
- Pensionsbidraget stiger fra 9 til 10,8 pct.
- En stigning på mindstelønnen på 6,75 kr. i alt over tre år på minimal-lønsområdet og 8,05 kr. på normal-lønsområdet, hvilket bringer mindstelønnen op på omkring 95 kr.
- Lærlinge og elever stiger 4½ pct. om året, svarende til ca. 6 kr. i timen, svingende fra område til område og lærlingetrin.
- Treårig overenskomstperiode.
- Bortfald af overarbejdstillæg ved "oprydning" i forbindelse med overenskomststridig strejke.
- Lokal mulighed for at forhøje den ugentlige arbejdstid.

De rejste krav

- En mindsteløn på 110 kr.
- Forhøjelse af lærlingelønningerne med 12 kr.
- Forhøjelse af ferieprocenten.
- 35 timers arbejdsuge.
- 30 timers arbejdsuge til skifteholdsarbejdere.
- Maks. toårige overenskomster.

blev stemt ned. Vi var utaknemmelige og usolidariske, fordi vi underkendte deres anbefaling, men det var reelt stor-konflikten, der to år efter sikrede os den 6. ferieuge.

- Forbundsstoppene repræsenterer ikke arbejdernes interesser. De lever i en anden verden, når det gælder deres forbundspaladser, løn og arbejdsforhold. Forhøjelsen af pensionsbidraget skal også ses i dette lys, da de tjener fedt på at administrere de kæmpemæssige pensionsformuer. Dette års forlig afspejler i al for høj grad, at de har egne interesser fjernt fra gulvet og solidarisk sammenhold.

- Selve overenskomstforløbet understreger dette. Mens Dansk Industri (DI) via DA havde påtvunget alle andre arbejdsgivere, at der ikke måtte indgås forlig før DI, og ingen andre måtte sprænge dette forlig, så forhandlede CO-Industri selvstændigt for de minimallønsansatte uden skelen til det store normallønsområde. Det bevirkede blandt andet en slagting af arbejdere på mindsteløn. Den samme overenskomst kommer til at være ramme for næste års forhandlinger for 800.000 offentligt ansatte. LO valgte at sætte sig udenfor med armene over kors belært af erfaringerne fra 1998.

- På det landsdækkende tillidsmandsmøde forrige uge kunne Harald Børsting fra LO tillade sig den frækhed at kritisere forbundene for ikke at koordinere forhandlingerne. Faktum er, at LO ikke har villet centrale forhandlinger, og fortsat ikke vil dem. Det er også en kendsgerning, at hverken LO-ledelsen og forbundsstoppene lytter til gulvet.

- Efter storkonflikten i 1998 var det magtpåliggende for LO at indgå den såkaldte Klimaaf tale med DA under devisen "Aldrig mere et 1998". Aftalen giver DA og LO ret til at genforhandle et nedstemt resultat for at undgå en storkonflikt. Den indebærer også fælles propagandamateriale, der skal sikre et JA.

- Det er derfor af største betydning, at arbejderklassen forkaster de sidste rester af illusioner om toppen af dansk fagbevægelse og i stedet etablerer egne forummer og tillidsmandsringer, der er parate til at løfte opgaverne i sammenholdets ånd. Man kan sige, at vi faktisk står over for at skulle bygge en ny fag-

bevægelse op igen.

Hvordan synes du, at OK 2004-initiativet tackler denne opgave?

- OK 2004-Initiativet er det eneste eksisterende forum på landsplan, der har givet fagligt aktive kræfter mulighed for at mødes og diskutere situationen. Det er i situationen betydningsfuldt, at bevægelsen derved har fået mæle. Initiativtagerne fastholder også det seneste tillidsmandsmødes beslutninger om en Stem NEJ-kampagne uden skelen til, at den centrale barselsfond kom med i forliget i sidste øjeblik.

- Man kan fastslå, at uden OK 2004 havde NEJ-bevægelsen været splittet og uden den væsentlige drivkraft, som en landsdækkende bevægelse rummer.

- På den anden side er der i den fremtidige bevægelse behov for en afklaring af forhandlernes rolle og karakter. Initiativtagerne til bevægelsen, som i dag naturligt nok leder dette forum, har alle dage haft parolen "Fuld opbakning til forhandlerne". Det er vanskeligt at se fornuften i denne parole efter tilsviningen af NEJ-stemmerne i 1998 og det

efterfølgende forræderi. Deres resultat i år udtrykker heller ingen solidarisk holdning, men alligevel mener initiativtagerne, at de samme forhandlere skal have vores fulde opbakning, hvis resultatet stemmes ned.

Hvad mener du, der skal til, hvis resultatet stemmes ned?

- For det første mener jeg, at det langt fra er sikkert, at den centrale barselsfond vil afværge et nødvendigt NEJ-flertal. I givet fald må bevægelsen være stærkest muligt forberedt til at sætte maksimalt kraft bag kravene. De indfris ikke af de forhandlere, der af hensyn til den såkaldte samfundsøkonomi har anbefalet det nuværende.

- Initiativet må komme fra arbejdspladserne i fællesskab med de udstødte. Med andre ord: Der må sættes maksimalt ind på at fastholde de rejste krav. Lokale og landsdækkende branchemæssige initiativer, manifestationer og aktiviteter, der fastholder fokus, vil være godt for at skabe den bedst mulige opvarmning til en eventuel konflikt.

Barselsfond – ikke god nok!

Den manglende barselssikring udgør stadig en af de vigtige hurdler for kvinderne på arbejdsmarkedet. Ikke mindst mange små arbejdsgivere i kvindebranchen vægrer sig ved at ansætte kvinder i den fødedygtige alder på grund af omkostningerne ved graviditet.

Danmark har længe haltet bagefter de øvrige nordiske lande med hensyn til sikring ved barsel.

I disse lande findes en statslig fond, som dækker minimum 9 måneder. En del af barselsperioden er øremærket fædrene. Det har med andre ord været et lovgivningsspørgsmål i disse lande.

Det er vildt overdrevet, når mæglingforslaget nu sælges som et historisk fremskridt pga barselsfonden.

Det er en halv løsning på et spørgsmål, som for længst burde have været løst politisk. Den omfatter 650.000 arbejdende. Mange står fortsat uden barselssikring. Den dækker desuden kun de første 24 uger af barselsperio-

den, og mænd er stadig kun sikret fuld løn i de to ugers fædreorlov lige efter fødslen.

Der er med andre ord stadig behov for lovgivning – og en bedre lov.

Barselsfonden er ikke en gave til arbejderne: Det har hele tiden været mest af alt været et spørgsmål om intern fordeling af omkostninger mellem arbejdsgiverne indbyrdes.

Naziradioen i Greve stadig ikke lukket

Jonni Hansens lokalradiostation i Greve, Radio Oasen, er blevet frataget sit statstilskud, som har gjort den til verdens eneste statsfinansierede naziradio.

Den skammelige danske statsstøtte i en lang årrække er en klar overtrædelse af FN-konventioner.

I en pressemeddelelse siger Radio- og tv-nævnet, at det har fordelt 17,3 mio. kr. i driftstilskud til i alt 260 ikke-kommercielle lokalradio- og tv-stationer for 2004. Tilskuddene ligger typisk på knap 78.000 kr. om året.

Det har givet afslag til fire lokalradiostationer, heriblandt naziradioen. De øvrige er Frederik Den VII's Kanal, Løgstør Kommune, Frederiksberg Natradio, Frederiksberg Kommune, samt Radio Midt Imellem, Langeskov Kommune. En enkelt tv-station, India- vision i Københavns Kommune, har ligeledes fået afslag på driftstilskud.

Radio- og tv-nævnet forklarer afgørelsen således:

“Radio- og tv-nævnet har lagt til grund, at stationer, der får driftstilskud, skal have en vis grad af lokal opbakning eller bidrage til lokale mediopolitiske målsætninger.

Stationerne er således blevet vurderet på baggrund af deres oplysninger om bl.a. den lokale opbakning bag stationen og samarbejdet med lokale foreninger og institutioner. Ligeledes er der blevet lagt stor vægt på de lokale radio- og tv-nævns begrundelser for at indstille stationerne til driftstilskud, herunder om stationerne har selvstændig programvirksomhed.”

Den virkelige grund til, at naziradioen mister sit tilskud, er den langvarige skandale, det har kastet over skiftende regeringer, og den nuværende kulturminister Brian Mikkelsens løfte om ‘at gøre noget ved det’.

Men i stedet for at gribe direkte ind over for nazipropagandaen er afgørelsen blevet skjult i ovenstående florumvundne formuleringer om ‘en vis

grad af lokal opbakning’ osv.

I forhold til naziradioen har man ikke fulgt det lokale radionævn i Greve: Det havde indstillet radioen til at få tilskud.

Der er endnu et problem: Naziradioen lukker ikke. Den nazistiske propaganda vil fortsat blive blæst på lurer, selvom radioen mister statstilskuddet. Nazisterne har andre økonomiske kilder til at holde radioen i gang.

At staten har finansieret racistisk propaganda, der glorificerer Hitler og Nazityskland, er groft. Det værste er, at nazipropagandaen fortsætter.

Den antifascistiske bevægelses krav har altid været, at radioen skulle lukkes – forbud mod nazistiske organisationer og nazistisk virksomhed!

DKU's 6. sommerlejr

kaster sig over temaerne...

Når folket gør modstand

– solidaritet med de kæmpende folk
- fra 2. verdenskrigs modstandsbevægelse til det vietnamesiske folks sejr over USA imperialismen og den voksende folkelige modstandskamp i Irak

Palæstina

- en nation et folk undertrykkes, udsultes, fordrives, myrdes og spærres inde i verdens største ghetto.

Israel begår folkemord – hvad gør vi?

Fascisterne er på fremmarch

- i gader, parlamenter og lovgivning.
Stop marchen!

Fattigdom i Danmark

Stigende arbejdsløshed, nedskæringer på sygehuse, uddannelse, offentlig transport ...
Kæmp for fremtiden!

Vi fester igennem på den solidariske måde – alle fester!

Socialismen er kommet for at blive, og det skal vi nyde i hinandens selskab...

Politik, sport, spil, ung, sjov og sød: Det sker ved den fynske nordkyst og det kan alt sammen blive dit for den sølle pris af 900 bobs inkl. mad og søvn (*mulighed for reduceret pris til fattigrove*).

Vi tager af sted den 10. juli og fester hjem den 16. juli.

Tag med på

den 19. internationale antifascistiske, antiimperialistiske ungdomslejr i Mexico

5. til 15. august

Lejren koster 2000 kr. inkl. mad og overnatning ekskl. transport

Mød unge fra hele verden samlet for at diskutere krigen i Irak, USA's rolle, og solidaritet blandt verdens folk.

Nyd samtidig Mexico fra sin bedste varme og revolutionære side...

Nazister til kamp for Dansk Folkeparti

*Politi omringer nazister
foto: Local Eyes*

De danske nazister gør sig stadig mere synlige - og er gået over til fysiske overfald på antifascister og venstreorienterede.

Sidste weekend gennemførte ca 150 antiracistere en (lovlig anmeldt) demonstration i Fredericia mod landsmødet i Dansk Folkepartis rabiante ungdomsorganisation.

50-60 nazister fra gruppen White Pride i Århus blev tilkaldt - og selvom deres ankomst var uanmeldt - men politiovervåget - lod 'orden-smagten' dem trænge ind i byens ungdomshus, hvor de knuste ruder og flasker.

White Pride-bøllerne får lov til at udfolde sig!

Giv med den ene hånd – tag med den anden

DGS afholdt landsmøde den 19.-21. marts. Kampen mod SU-forringelserne var et af temaerne.

Der er på Christiansborg indgået et nyt SU-forlig. Målet var bl.a. at forbedre forholdene for de enlige forsørgere i SU-systemet. Taberne blev de hjemmeboende SU-modtagere.

Danske Gymnasieelevers Sammenlutning (DGS) er enige i, at enlige forsørgere skal have højere SU, men mener, at dette forslag er en falliterklæring for det danske SU-system.

- Forholdene for enlige forsørgere er urimelige, og hvis nogle skal have flere penge, står de forrest i køen. Men vi kan ikke se, hvorfor pengene skal tages fra en gruppe, som også har meget lidt. Man vil tage med den ene hånd, og give med den anden, og det er ikke en forbedring af systemet, siger Julie Malling Laursen, næstformand og levevilkårssekretær i DGS.

- Der er en grund til, at vi har statens uddannelsesstøtte i Danmark. Det at tage en uddannelse er jo et fuldtidsjob, som kommer samfundet som helhed til gavn, og så er det da mere end rimeligt, at staten er med til at finansiere det. Især nu, hvor vi ser en stigende tendens til brugerbetaling på alle områder. Det er uholdbart, at de studerende tvinges til at arbejde mere ved siden af studierne! fastslår Julie Malling Laursen.

DGS påpeger, at forslaget om at skære i SU'en for de hjemmeboende, som får grundbeløb, vil ramme skævt og uhensigtsmæssigt blandt eleverne. Elever fra hjem, hvor indkomsten er over 431.000 kroner, vil gå markant ned i SU. Hjem, hvor forsørgerne hver tjener lige over 200.000 kroner årligt, kan bestemt ikke kategoriseres som velhavende hjem. Samfundet bør støtte op om disse familier.

- Det er lodret løgn, hvis nogle siger, at dette forslag ikke vil have sociale konsekvenser! På mig virker det som en klapjagt på velfærdsydelse. Det beløb, som skulle findes til at sikre de enlige forsørgere, kan sagtens findes andre steder, hvor det ikke gør nær så ondt, siger Julie Malling Laursen.

Tøm lommerne.....

Der er mange måder at blive bestjålet på. Sker det på den traditionelle efter lovgivningen kriminelle facon, så er de fleste dækket af en indboforsikring – troede jeg. Jeg har imidlertid erfaret, at man for at få dækket tyvekosterne skal kende sin forsikringspolice og lovgivningen mindst ligeså godt som forsikringsselskabet selv.

Jeg havde en dag mistet min pung i det nærliggende supermarked, hvilket jeg først opdagede, da jeg havde brug for den ved ”afregningen”. Naivt ringede jeg mit forsikringsselskab op, bad om en anmeldelse for tyveri, hvorefter jeg blev grebet på det forkerte ben i et forhør af agenten. Ja, det hedder det sgu. Jeg fik en underlig smag i munden af *Hendes Majestæts hemmelige tjeneste, CIA, KGB og Mossad*. Agenten, hvis rangorden jeg ikke fik oplyst, spurgte mig:

- Gjorde du anskrig?

Jeg tænkte tilbage på situationen, hvor jeg befandt mig overfor en lidt irriteret kassedame og en længere meget irriteret mængde af handlende, der gerne ville hente børn, så de kunne komme hjem og overstå diverse huslige forpligtelser inden kvalitetstiden med ungerne. Jeg stod befippet og manglede min pung, og skyldte kassedamens bebrejdende blik et svar:

- Jeg kan desværre ikke betale. Jeg mangler min pung, fremstammede jeg og måtte efterlade min mad og bajere hos den hovedrystende ekspedient. Der var jo ingen i køen, der gav sig til kende:

- Er det din pung, du mangler? Jeg har den her. Jeg fandt den i din lomme nede ved vinreolen.

Pungen var væk. Skulle jeg råbe om hjælp, eller hvad tænkte agenten på:

- Næh, tyveriet var jo sket, da jeg opdagede, jeg manglede min pung, forklarede jeg. Det måtte han da kunne forstå.

- Så kan vi desværre ikke hjælpe dig, svarede han i et tonefald, hvor ordet ”desværre” ikke blev udtrykt med synderlig stor omsorg.

Jeg har siden lært, at hvis man bliver udsat for tyveri på ens bopæl, så får man kun dækket værdierne, hvis man med billeder kan dokumentere ens tidligere besiddelser. Mine smykker giver heldigvis ikke anledning til udgifter til billeder.

Den værste form for tyveri, der giver min økonomi en kronisk tilstand af gældsættelse, er imidlertid den legale. Skiftende regeringers finanslove, reformer, kartoffelkure, pinsepakker og forårspakker har gennem tiden støvsuget mine lommer og min bankkonto. Min vennekreds, som jeg ser mindre og mindre til, da vi ikke længere har råd til vores fritidssysler som at gå til fodbold, dyrke det lokale billardværtshus osv. kalder denne form for politik: Proptrækkeri.

Omfordelingen af midlerne fra de fattige til de rige uanset regeringssammensætning blev jeg da også bekræftet i, da jeg forleden dag var til et informationsmøde om det netop indgåede overenskomstresultat. Naturligt nok kom

vi ind på, at socialdemokratiske regeringer allerede fra Staunings tid har haft fingrene i ”kagekrukken”.

Da jeg forlod mødelokalet, som vi havde lånt af en SiD-fagforening, rendte jeg ind i to unge gutter, som stod og grinede højlydt ved garderoben, der bestod af to adskilte stativer, hvorpå fagforeningens arbejdsløse kunne hænge deres overtøj, mens de var til ”overhøring” af de a-kasseansatte.

- Det er dog en ualmindelig fornuftig fagforening, konstaterede de, mens de ivrigt pegede på et billede af Stauning med et opslag ved sin side, der begge hang mellem de to adskilte stativer, der udgjorde garderoben. De tirrede min nysgerrighed. Da jeg fik læst teksten på opslaget, forstod jeg udmærket årsagen til deres kåthed:

”Tøm lommerne - før tyven gør det”

NEJ-kampagne skudt i gang

Det landsdækkende tillidsmandsmøde i Fredericia den 17. marts besluttede at sætte fuld damp på NEJ-kampagnen til de foreliggende overenskomstresultater

En fyldt sal i Fredericia Kongrescenter besluttede i total enstemmighed efter en kort debat at iværksætte en effektiv Stem NEJ-kampagne. Utilfredsheden med de foreliggende resultater var voldsom. De rejste krav er slet ikke imødekommet, så det var ikke svært at finde fælles fodslag.

Der herskede ikke tvivl om, at resultaterne ikke indeholder de solidariske elementer, som kravene udtrykker.

Stemningen var god, og optimismen for et NEJ-flertal var til stede.

Lige så udtalt enigheden var til at slås for de rejste krav, ligeså stor var harmen over forhandlerne. Ikke nok med, at kravene ikke tilnærmelsesvis var opfyldt, men de har også givet indrømmelser på flere vigtige områder til arbejdsgiverne, hvoraf indskrænkning-

Thorikild E. Jensen (Metal) og Hans Skov Christensen (DI) underskriver industriforliget

en af strejkeretten og mulighed for lokalt at hæve arbejdstiden blev trukket frem som de væsentligste.

På den baggrund udspandt der sig en central diskussion, hvor specielt forhandlerne i CO-Industri fik kritik for sin sologang med en overenskomst, der på forhånd fra Dansk Arbejdsgiverforenings side var besluttet at skulle danne grundlag for alle andre.

Denne kritik benyttede Harald Børsting, LO, til at sole sig i, idet han til lagde den at være en opbakning til LO's top. Det bragte mange på talerstolen:

- Hvis LO har skiftet linje og er begyndt at lytte til medlemmerne, så burde de opfordre til at stemme NEJ,

var det klare budskab, der fejede illusionerne til LO væk.

Mødet blev enigt om, at det er vigtigt at centralisere forhandlingerne, så man dels undgik sololøb og dels udnytter den samlede styrke. Det kan gøres ved, at de respektive forhandlingsudvalg fra start binder hinanden op på solidariske krav på tværs af forbund. Det har LO også en forpligtelse til.

VK-regeringen havde aftenen før bebudet skattelettelser. Der var ingen tillidsfolk, der følte særlig trang til at kommentere "gaverne", hvilket må tages som et udtryk for, at forsamlingen gennemskuer, at gaverne tilfalder de rige, mens omkring en million udstødte og flere hundredtusinder lavtlønnede ikke mærker spor. Med andre ord: Den tunge ende vender nedad.

Initiativtagerne "OK 2004" oplyste, at der var 340 tilmeldte, hvilket var 50 pct. flere end det første møde, som repræsenterede omkring 220.000 arbejdere, der er omfattet af de nye forlig, der dækker 650.000 ansatte. Løst anslået betyder det, at omkring halvdelen af disse var repræsenteret på konferencen.

Vi kan gøre det igen

Toms er en udpræget kvindearbejdsplads, som deraf følgende er interesseret i bedre forhold vedrørende barsel, børns sygdom, kortere arbejdstid. Kort sagt de bløde værdier.

Ligeledes er pension noget, vi alle kan forholde sig til. Toms er en arbejdsplads med meget ensformigt arbejde – i højt tempo, stress og jag, tunge løft. Så resultatet på sigt er nedslidning, forpinte kollegaer og højt sygefravær.

Derfor er vores krav til overenskomsten kortere arbejdstid. Vi tillod at kalde den gamle parole frem igen: 35 timers arbejdsuge. Derudover havde vi en lang række krav, spændende fra fastsatte pauser til forhøjelse af feriepenge, højere genetillæg og naturligvis mere i løn. Kollegaernes privatøkonomi er efterhånden så anstrengt, at der skal væsentlige lønforbedringer til. **Og det skal være nu.**

På nuværende ved vi stadigvæk

**Af Ivan Pedersen
næstformand i Toms Fabrikklub**

ikke, hvordan det går med vores forhandlinger. Vi skal tilsyneladende ikke have noget som helst, hvis vi skal følge industriforliget. Bortset fra barsel, børns sygdom og pension.

35 timers arbejdsuge er ikke blevet hørt. Heller ikke kortere arbejdstid for skiftehold. Intet på ferieprocenten, og mindstelønnen på 110 kr. er vi stadigvæk langt fra. Hvad man ellers vil tilbyde i lønforbedringer, ved vi intet om. Man vil derimod ved lokalforhandling kunne sætte arbejdstiden op til 48 timer.

Evt. overenskomststridige arbejdsnedlæggelser skal ud over bod afbetales med overarbejde uden tillæg.

Man vil sætte den daglige arbejdstid op til kl.18, så det går ud over forskudt tidstillæg for vores aftenhold. De vil få en årlig lønnedgang på ca. 9.000

kr. Treårig overenskomst – vores krav var en toårig.

Så hvis industriforliget skal danne rammen for os, bliver vores løn og arbejdsforhold forringet langt ud i fremtiden.

I 1956 sagde det arbejdende folk nej til mæglingsforslaget. Dengang var kravet 45 timers arbejdsuge. Nu i 2004 vil man sætte arbejdstiden op til 48 timer

Nu står vi med et industriforlig, som alle tilsyneladende har at rette sig efter. Et forlig, som vil bombe os tilbage til fortiden.

Lad os diskutere det her overalt.

Lad Nej'et brede sig som ringe i vand på alle landets arbejdspladser.

Vi sagde nej i 1998, så det kan lade sig gøre.

Og vi kan gøre det igen!

Indlæg på det landsdækkende tillidsmandsmøde i Fredericia den 17. marts

Klar til Nej-kampagne

340 tillidsfolk forsamlet til OK 2004-samarbejdets landsmøde for tillidsfolk i Fredericia den 17. marts udtaler:

Overenskomstforhandlingerne har stået på så længe, at det er muligt at vurdere indholdet på de fleste områder. Resultatet fra industrien smitter af på de andre områder og har givet store besværligheder.

Der er sammenbrud på slagteri- og vvs-området. Forude lurer et konfliktvarsel på hele LO-området.

Det er godt, at LO er klar til at bruge fællesskabet i overenskomstkampen. Men det er for sent, at forbundene har erkendt, at der er brug for fællesskabets samlede styrke i forhandlingerne. Det skulle man have tænkt på fra starten, for forligene indfrier ikke de solidariske krav, der er rejst. De opnåede resultater er for få og for små.

De solidariske krav, der er prioriteret af mange arbejdspladser og fagforeninger, mangler. Det gælder især:

- En mindsteløn på 110 kr.
- Forhøjelse af lærlingelønningerne med 12 kr.
- Forhøjelse af ferieprocenten.
- Kortere arbejdstid til skifteholdene.

Derfor opfordrer vi i OK 2004-samarbejdet til at fortsætte forberedelsen af en NEJ-kampagne, som sættes i gang, hvis det lykkes forligsmanden at fremsætte et samlet mæglingsforslag baseret på de indgåede forlig.

Det mæglingsforslag, der tegner sig, betyder, at:

- om 3 år vil der stadig være alt for mange, der må arbejde for under 100 kr. i timen
- lærlingene og ungarbejderne må kigge langt efter det løft på de 12 kr. i timen, der er forlangt. Deres løn skal løftes betydeligt, hvis de skal kunne leve af den.
- skifteholdsarbejderne skal fortsætte 3 år mere, uden at de får nedsat deres arbejdstid med en eneste time eller på anden måde kompenseres for de skæve arbejdstider.
- arbejdsgiverne får mere fleksibilitet, der betyder mere overarbejde og mere varierende arbejdstider, uden at det koster arbejdsgiverne noget som helst. Det øger presset på dem, der er i arbejde. Samtidigt er det usolidarisk over for

den voksende skare af arbejdsløse. Store medlemsgrupper vil endda opleve kraftig reallønsnedgang, hvis forligene vedtages.

- der ikke er en eneste krone mere i feriepenge.
- arbejdsløse og sygdomsramte snydes endnu engang for arbejdsmarkedspension, og mange vil fortsat ikke være omfattet af løn under sygdom.

Industriforliget giver arbejdsgiverne ret til at sende folk på overarbejde efter en overenskomststridig arbejdsnedlæggelse uden overarbejdsbetaling. De ekstra straffesanktioner forsøger arbejdsgiverne nu at tvinge igennem på de sidste overenskomstområder. Der er ingen som helst rimelig begrundelse for dette, da de gældende arbejdsretlige regler i forvejen er så rigeligt restriktive.

Forligene skal gælde i 3 år, uden at der er skyggen af resultater, der kan retfærdiggøre en så lang overenskomstperiode. Tværtimod kan vi om 3 år stå i en situation, hvor de meget beherskede lønstigninger er blevet udhulet af inflationen. Derfor mener vi, akkurat som i 1998, at vore forhandlere ikke har lyttet nok til os.

Vi opfordrer LO til at afvise et samlet mæglingsforslag på de betingelser. I stedet må arbejdsgiverne tvinges tilbage til forhandlingsbordet. Der er råd til at indfri kravene.

Hvis den nuværende situation fører til storkonflikt, må de indgåede forlig tages af bordet og reelle forhandlinger i gang.

Hvis der kommer et mæglingsforslag, der bygger på Dansk Industris betingelser, så opfordrer vi til at stemme NEJ – ikke for konfliktens skyld, men for at gennemtvinge nye forhandlinger, hvor arbejdsgiverne må forstå, at også de har et ansvar for gennemførelsen af solidariske løsninger.

Vi er klar til en nej-kampagne og om nødvendigt en konflikt for at få vores krav indfriet.

Samtidig må vi konstatere, at den nuværende form for ”decentral” overenskomstforhandling ikke sætter solidariteten i fagbevægelsen i centrum. Derfor er der brug for et nyt system, og vi opfordrer til, at der efterfølgende tages en bred debat i fagbevægelsen om fornyelse af overenskomstforhandlingerne.

Dagpenge mindre værd

Mindre mælk og færre rugbrød til de udstødte. Det er konsekvenserne af reel nedgang i dagpengene de senere år. På 20 år er dagpengemodtagernes købekraft faldet med syv pct., oplyser A-kassernes Samvirkes beregninger. Beregningerne forholder sig ikke til udviklingen for de hundredtusinder andre på overførselsindkomst.

A-kassernes Samvirke er fremkommet med forskellige ideer til, hvordan der kan rettes op på den urimelige og uretfærdige situation for samfundets absolut dårligst stillede. En af modellerne kunne være 100 kr. mere om dagen under de første 100 dages arbejdsløshed, hvilket i givet fald skal finansieres med et højere kontingent på 20 kr. om måneden af de i øjeblikket i alt 2,2 mio. a-kassemedlemmer.

A-kassernes Samvirke mener ikke, det skal finansieres af de offentlige midler. Forslaget har fået en blandet modtagelse i Folketinget, men socialdemokraternes arbejdsmarkedspolitiske ordfører er positiv.

Fortsat meningsløs aktivering

Et nyt løftebrud fra regeringen har set dagens lys. Under valgkampen lovede V og K, at der ville blive grebet ind over for de mange meningsløse aktiverings”tilbud”, som de arbejdsløse var tvangsindskrevet til. Med arbejdsmarkedsreformen ”*Flere i arbejde*”, der i efteråret 2002 blev vedtaget med Socialdemokratiets stemmer, blev mange ”tilbud” luet væk, men erstattet af andre, heriblandt de såkaldte job-skoler, hvor de arbejdsløse efter tre måneders ledighed var tvunget til at følge et eftermiddagskursus en gang om ugen i 22 uger for at lære at skrive en jobansøgning. Reformen betød også, at udgifterne til uddannelse blev reduceret væsentligt.

Siden er arbejdsløsheden vokset drastisk. Det har beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen en forklaring på:

- *En del af stigningen skyldes fortsat, at færre ledige er blevet aktiveret, fordi regeringen har afskaffet den meningsløse aktivering.*

Krig og terror i den "Nye verdensorden"

Af Ole Larsen

To og et halvt år efter terror-angrebet på World Trade Center kom bomberne i Madrid den 11. marts som endnu en påmindelse om den blodige virkelighed i Præsident Bushs 'Nye verdensorden'.

I den borgerligt-liberale presse tales der om, at Europa ikke fuldstændig har forstået den skræk, som angrebet på World Trade Center har udløst i de Forenede Stater. Nu når den formodede islamiske terror har nået Europa, håber de borgerligt-liberale på en "europæisk opvågning".

Europa skal uforbeholdent slutte op bag Washington i "krigen mod terror".

Hvordan det går, får vi se. De spanske

folk drog som bekendt en anden, mere jordnær og menneskelig konklusion – de straffede Aznars 'terrorkrigs'-regering, som stik imod den folkelige opinion trak Spanien ind i krigen mod Irak, og som derved, ifølge vælgernes opfattelse, åbnede Spanien for islamisk terrorisme.

Derfor måtte Det Hvide Hus' trofaste og loyale allierede, José Maria Aznars Folkeparti-regering, forlade

regeringspaladset i Madrid. Spillet var kørt for Signor Aznar og Partido Popular og dets støtte til Bush og Blairs krigsventyr i Irak.

De spanske folks valg var mere en protest mod Aznars terror-krigs kurs, end det var en støtte til det "socialistiske arbejder"-parti PSOE. Derfor var PSOE's vigtigste valgløfte, at Spaniens 1.300 soldater skal trækkes tilbage inden udgangen af juni måned.

Dog har formand Zapateros allerede nu åbnet op for en "udvej", nemlig at de 1.300 spanske soldater kan blive i Irak "af humanitære grunde", hvis FN inden 1. juli er kommet ind i Irak med en "holdbar plan".

Det er muligt at EU ikke tidligere har betragtet terrorismen som et EU-anliggende, ikke før nu, men den statsterrorisme, som udgår fra USA, og som Europas ledere i stigende grad står bag,

Om de kriminelle attentater i Madrid

Fra Spaniens Kommunistiske Organisation Oktober, APK's søsterorganisation, har vi modtaget følgende udtalelse om terrorattentaterne i Madrid

Det brutale, blodige attentat i morges den 11. marts, der har kostet omtrent 200 mennesker livet, dets tidspunkt kl. 7.30 om morgenen og de valgte steder, viser tydeligt, at målet var arbejderklassen, det arbejdende folk.

Hvad der end er det ideologiske eller politiske dække, under hvilket gerningsmændene til de barbariske attentater skjuler sig, indikerer deres brutalitet og grusomhed mod civile på tidspunkter og steder med stort menneskemylder, at man bevidst er gået efter at anrette den størst mulige skade ved at benytte terroren som politisk våben, noget karakteristisk for fascismen.

Aznar-regeringen, monarkiet og dets regime er ikke dem, der skal fortolke arbejdernes smerte. Dem, der systematisk og konstant har angrebet arbejderklassens rettigheder og ladet hånt om

Organización Comunista
Octubre

dens krav, skal ikke nu stille sig op og repræsentere den eller foregive en social konsensus ved at udnytte befolkningens retfærdige harme.

På samme måde, som den 11. september blev den imperialistiske Bush-regerings alibi for at igangsætte sin doktrin om "forebyggende krig", der har medført død og ødelæggelse i Afghanistan og Irak, og for at indskrænke det amerikanske folks civile og politiske rettigheder udnytter Aznar-regeringen morgenens uhyrlighed, der objektivt styrker reaktionen, til at retfærdiggøre sin nationale og internationale politik, der splitter folkene i Spanien og inddrager os i aggressioner mod tredjelande og underkaster os den amerikanske regerings militarisme.

Manipulationen fra regeringen, der i sine offentlige udtalelser sætter lighedstegn mellem terrorisme og enhver form for politisk opposition, er nået til

det ekstreme at inkludere forsvaret af den monarkistiske forfatning i slagordene for opfordringen til at fordømme morgenens ugering. Desværre har flertallet af lederne på den institutionelle venstrefløj accepteret, "nået konsensus om", regeringens holdning.

Vi må undgå, at højrefløjen misbruger dette kriminelle attentat til at forstærke sin reaktionære, antifolkelige politik. Aznar, Rajoy, Acebes og co. forsøger at forvirre Spaniens folk ved at ligestille terrorisme med selvbestemmelse og republikanisme.

Spaniens Kommunistiske Organisation Oktober udtrykker sin solidaritet med ofrenes familier og arbejderne i Madrid og opfordrer alle progressive organisationer og borgere og venstrefløjen til at bevare den nødvendige ro, beslutsomhed og enhed for at forsætte kampen for vores classes frigørelse og fremskridt over for barbariet.

Madrid, den 11. marts 2004

**Spaniens Kommunistiske
Organisation Oktober**

Tusinder demonstrerede foran Aznars Partido Populares hovedkontor i Madrid natten før valget den 14. marts

har siden den 11. september 2001 været et blodigt anliggende for menneskene i lande som Afghanistan, Irak og Palæstina.

Siden George W. Bush erklærede 'krigen mod terror' i 2001, har mere end 50.000 mennesker mistet livet i det, som kaldes det 21. århundredes nye korstog, de allerfleste lige så uskyldige som ofrene i Madrid.

Og disse mennesker, en afghansk bonde, et irakisk barn og en palæstinensisk kvinde, er ikke mindre uskyldige end de spanske pendeltogs-passagerer.

I fjernsynet græder en spansk kvinde over de børn, som mistede livet på Alcalá-banegården.

Og vi forstår hende. Og sørger med hende. Men vi må også sørge over de mere end 500.000 irakiske børn, der ifølge FN-organisationer mistede livet som en direkte følge af de sanktioner mod Irak, som hele Europa stod bag.

'Hellig krig' og 'krig mod terror'

Alligevel er det ikke nok at forfærdes over forbrydelsen og at lide med ofrene. Også terrorismen må sættes ind i en social og politisk sammenhæng. Så bliver billedet betydeligt mere mangefacetteret.

Den "Hellige krig" startede i Afghanistan i 70'erne, da Brezhnevs Sovjethær invaderede landet med, hvad der skulle blive mere end 100 000 soldater. Det var den ene part. Den anden part i denne krig var en folkelig afghansk modstandsbevægelse, som blev infiltreret af CIA, der med saudiarabisk finansiel støtte og pakistansk efterretningsstøtte forsynede religiøse grupper – de "hellige krigere" – med våben i

krigen mod, hvad Reagan kaldte den "ugudelige kommunisme".

Den islamiske modstandsbevægelse i Afghanistan voksede sig stor og militært avanceret med amerikanske våben og Saudiske petro-dollar. Da Sovjethæren i slutningen af 80'erne blev trukket ud af landet, optrappede de hellige krigere krigen, stadig med CIA's og saudiarabernes støtte og nu mod den kommunistiske og demokratiske modstandsbevægelse i landet.

USA/CIA spillede det religiøse kort i Afghanistan, men den religiøse bevægelse som den amerikansk-saudiske alliance finansierede og forsynede med våben, voksede over hovedet på "bagmændene".

Den infiltrerede Pakistan og spredte sig til lande som Saudi-Arabien, Sudan og andre lande. Og dannede netværket al-Qaeda.

En amerikansk politiker udtrykte det sådan efter flyangrebet på WTC:

- Vi har skabt et Frankenstein-monster. Og med det hentydede han til Osama bin Laden & Co.

Men Osama bin Laden og det såkaldte Al-Qaeda-netværk spiller stadig CIA's og Washingtons spil. Med deres blinde forbryderiske terror-aktioner medvirker de til at gøre det lettere for de imperialistiske krigsforbrydere i Washington og Pentagon at igangsætte nye aggressioner og terror mod de undertrykte folk, indskrænke de demokratiske rettigheder, samtidig som skattebevillingerne til 'anti-terror'-korps, 'anti-terror'-sikkerheden og de militære 'terrorkrigs'-budgetter øges.

Angrebet på World Trade Center gav USA et påskud til at iværksætte de allerede eksisterende planer på at overfalde

Afghanistan og for to år siden og Irak for et år siden.

Den såkaldte krig mod terrorismen har meget lidt med kamp mod terror at gøre. 'Krigen mod terror' er bare en Potemkin-kulisse for supermagtens stræben efter kontrol og verdensherredømme.

Bagved denne kulisse fordømmes al modstand mod imperialismen som 'terrorisme', befrielsesbevægelser stemples som "terrorister", og USA giver sig selv ret til at arrestere og indespærre "samarbejdsvillige" personer på ubestemt tid i koncentrationslejren på Guantanamo.

At vise solidaritet med den palæstinensiske Folkefronten til Palæstinas Befrielse, PFLP, og den filippinske New Peoples Army og dens politiske repræsentanter er blevet kriminaliseret i EU.

Den imperialistiske supermagt, som styres fra Washington/Pentagon, får i de såkaldte 'frie' og 'liberale' medier næsten eneret på at sætte den dagsorden, som den dikterer.

De irakiske og palæstinensiske folks modstandskamp betegnes automatisk som 'terroristisk', selvom folkeretten giver alle folk ret til at bekæmpe udenlandsk besættelse med de midler, som står til rådighed. Disse 'frie' medier, som de højtideligt kalder sig, viser sig at være lige så demokratiske, som deres imperialistiske privat-kapitalistiske ejere tillader.

Situationen i Irak og Palæstina skiller sig i den henseende ikke langt fra situationen i det af Hitler-Tyskland besatte Europa.

De franske, danske og norske modstandsfolk, som sprængte tog og våbenindustrier i stykker, og som gennemførte attentater mod besættelsesmagtens repræsentanter og deres indenlandske samarbejdsmænd og stikkere, var frihedshelte – og de, som overlevede, blev dekoreret som frihedshelte efter krigen.

Det, som George W. Bush og Ariel Sharon og deres liberale støtter betegner som 'terrorisme', er ofte en legitim befrielseskamp, som i Irak og Palæstina. Det betyder ikke nødvendigvis, at alle modstandsbevægelsernes former og metoder i Palæstina og Irak er legitime, også frihedskæmpere må tage folkeret-

De danske tropp

Stop krigsforbryde

Støt modstanden

Vælt muren

København 20. marts

Det var en betydningsfuld sejr, som det spanske folk og den globale krigsmodstand vandt, da sidste søndags parlamentsvalg fejede krigsmageren og eks-falangisten José Aznar og hans ultrakonservative regering af banen. Som Fogh-regeringen i Danmark har Aznar allieret sig intimt med Bush og Blair og gjort fælles sag i krigen mod Irak og den påfølgende besættelse, som hele vejen igennem er illegitim og i strid med international ret.

Heller ikke den barbariske terror-massakre på arbejdere på vej til job i Madrid fik spanierne til at slutte op om den ulovlige krig. De fastholdt kravet om, at de spanske tropper skal ud af Irak. Terroren var af fascistisk tilsnit – uanset hvem der står bag. Det var ikke løsrivelsesbevægelsen ETA, selvom Aznar-regeringen fastholdt dette, og tilmed FN's sikkerhedsråd stemplede ETA.

Løgnen bruges som våben – det spanske folk sagde: Ikke flere løgne!

Det eneste sikre i Bushs langvarige 'krig mod terror' er, at det er krig og terror, som sætter den internationale dagsorden, og at verden er blevet mere usikker.

Verden venter stadig på en egentlig undersøgelse af 11. september 2001. Det er meget lidt sandsynligt, at USA i et præsidentvalg vil blive ramt af terroraktioner. Derfor er attentatet i Madrid egentlig ikke så overraskende.

Det vil heller ikke være overraskende, hvis krigskoalitionen i Irak pludselig går hen og finder masseødelæggelsesvåben, selvom våbeninspektører har gennemtrengt landet på kryds og tværs uden at finde nogen.

'Krigen mod terror' er ikke mindst efterretningstjenesternes krig.

Den irakiske modstandskamp og den palæstinensiske modstandskamp er ikke terror, men legitim modstand mod brutale besættelsesmagter, med den amerikanske imperialismes som hovedkraft i det store globale spil om

*Arbejde**Kommun**20. mar*

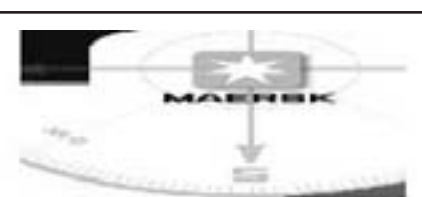
ST
KRIGSFOR

APK
WWW.K

per skal hjem nu!

erregeringen Fogh!

partiet
nisterne
rts 2004

**OP
BRYDERNE**

- DKU
KPNET.DK

olie, kontrol og dominans. Det samme gælder for Afghanistan, det første mål for terrorkrigen.

Nu forsøger USA, som er i vanskeligheder i Irak, og EU-landene, som ønsker større indflydelse på udviklingen, at 'internationalisere' konflikten i Irak – det vil sige gennemføre en besættelse i FN-regi. Det vil blåstemple besættelsen, men ikke af den grund føre den legitim. Det vil tværtimod yderligere miskreditere FN.

Anders Fogh Rasmussen og hans regering er en krigsforbryderregering, som i ét og alt har lystret USA. Den vil deltage i den ulovlige besættelse til den bitre ende. Desværre har Mogens Lykketoft og Socialdemokraterne meldt ud, at de heller ikke vil trække de danske tropper ud. Socialdemokraterne har gjort sig til medskyldige i Bushs, Blairs og Foghs forbryderiske politik.

Det er den almindelige dansker, som betaler for ulovlighederne – i soldater og i skattepenge, der burde bruges på at bekæmpe arbejdsløsheden og rette op på den stadig mere skrantende velfærd. Krigen føres for de rige, for de multinationale, som Maersk McKinney Møller, der er rykket op blandt de 100 rigeste dollarmilliardærer under Irak-krigen.

Ikke flere løgne!

*Bekæmp USA-imperialismen
og dens lakajer!*

*Støt den irakiske og
palæstinensiske modstand!*

*Stop Foghs
krigsforbryderregering!*

*Træk de danske tropper hjem
NU!*

Århus vælter Bush

FOTO: Stop Terrorkrigen

Krig og terror i den "Nye verdensorden"

Fortsat fra side 11

lige hensyn. Men frihedskampen som sådan er legitim, og den er ethvert folks ret og pligt.

Antikrigsbevægelsen: Den virkelige kamp mod terror

Bomberne i Madrid startede en chokbølge. Men EU's reaktion er ganske typisk. Reaktionen tog med det samme tragedien som indtægt for at flytte sine positioner frem, ligesom det skete allerede efter 11 september 2001. Nu skal der ske nye indgreb i de demokratiske rettigheder. EU vil således ryste nyt liv i den såkaldte "handlingsplan mod terrorismen", som søsattes for to år siden, og som allerede har resulteret i en række reaktionære "anti-terrorlove", der hverken stopper eller forhindrer nye Madrid-bomber.

Det er uden tvivl en blindgyde. Ud af undertrykkelsen avles modstanden, men den føder også desperation og fanatisme, en grobund for terrorismen.

Den, som virkelig vil bekæmpe terrorismen, bekæmper undertrykkelsen i verden, den politiske, hvor imperialismen anført af USA giver sig selv ret til med vold at påtvinge hele kloden sine diktater, og det økonomiske og sociale, hvor skellet mellem fattige og rige hele

Baghdad 19. marts: Irakere demonstrerer mod besættelsen

tiden bliver større.

De borgerligt-liberale bekymrer sig over de spanske folks valg. Hvis Spanien trækker sine tropper hjem fra Irak, som den nyvalgte "socialistiske arbejderparti"-regering har lovet, får de formodede terrorister det, som de vil, hævder de.

Men det er en tom tankekonstruktion. For de spanske folk var imod krigen fra dag ét og det har de nu givet udtryk for ved at fyre Aznars terrorkrigs-regering.

Uanset hvad der var formålet med bombeattentatet, så er der bare en vej i kampen mod krig og terror, og det er at kæmpe for en bedre og mere retfærdig verden.

De, som demonstrerede verden over den 20. marts, og protesterede og agiterede mod besættelsen af Irak og Palæstina, er dem, som virkelig bekæmper terrorismen, både på kort og på lang sigt.

20. marts verden over

De Forenede Staters præsident George W. Bush holdt på etårsdagen for den militære aggression mod Irak sit første officielle valgkampagnemøde inden valget i Florida.

Han forsvarede beslutningen om at invadere Irak:

- Vi har vist diktatorerne og verden, at Amerika mener, hvad det siger, sagde Bush ifølge det franske nyhedsbureau AFP.

Præsidenten trak også sin linje i præsident-valget i november op:

- Det er et valg mellem et USA, som leder verden med styrke og tiltro, eller et USA, som står usikkert over for farerne, sagde George W. Bush.

At det amerikanske og andre af verdens folk – også kaldet den "anden supermagt" – ikke deler præsidentens syn, kom til udtryk i tusindvis af demonstrationer over hele kloden.

På etårsdagen for den amerikanske aggression mod Irak krævede millioner af mennesker på hele kloden, fra Australien til Japan, Danmark, Chile, Honduras, Cuba, Sverige, Pakistan og de Forenede Stater, at den amerikanske ledede besættelsesmagt skal trække sig ud af Irak.

I Præsident Bushs eget land marcherede hundredetusinder mod krigen.

I New York protesterede 100.000 mennesker imod krigen, ifølge nyhedsbureauerne. Kravet om at bringe tropperne hjem gik igen på mange skilte og bannere.

Store demonstrationer gennemførtes også i Chicago, Los Angeles, San Francisco og 250 andre amerikanske byer.

Paroler som "Money for jobs, not war" kunne læses på skilte og plakater.

På andre krævedes "Stop the 9/11 coverup", hvor der hentydes til alle de

IRAK:

Besættelse og modstand

Offentligt debatmøde

Tirsdag den 30. marts kl. 19.30

Folkets Hus, Stengade 50
2200 Kbh. N

Oplægsholdere:

KHALED BAYOMI

Historiker ved Lunds Universitet og tidligere bombeskjold i Irak.

JAKOB NERUP

Bidragyder til bogen 'Irak - er freden brudt ud?' og aktiv i fredsbevægelsen.

SAMMI JAWAD

Iraks Patriotiske Alliance og med i den irakiske modstandsbevægelse.

Arrangør: Komiteen for et Frit Irak, www.fritirak.dk

falske beviser og ‘veldokumenterede fakta’ om Iraks ‘massetdelæggelsesvåben’ og nødvendigheden af krigen, som Bush-administrationen, CIA og Pentagon har fabrikeret på løbende bånd for at retfærdiggøre krigen og føre det amerikanske folk bag lyset.

“End the occupation” og “Impeach Bush” var andre paroler i blandt andet Chicago.

Store demonstrationer udfoldede sig også i Asien og Australien. Der blev gennemført store demonstrationer i blandt andet Tokyo, Seoul og Sydney.

I Sydkoreas hovedstad Seoul gik 100.000 mennesker i protest mod Irak-krigen. I den japanske hovedstad deltog 30.000 mennesker, trods vedvarende regn, i protesterne, meddeler arrangørerne. Demonstranterne bar plakater med paroler som USA UD AF IRAK NU!

De folkelige protester krævede, at USA-koalitionens tropper skal forlade Irak umiddelbart, og rettede sig også mod, at den japanske regering sendte 500 soldater til det sydlige Irak.

I Sydney i Australien, hvis regering har sent et par tusind soldater til Irak, demonstrerede flere tusind mod Irak-krigen og krævede, at de australske tropper skal kaldes hjem. I Sydney bar demonstranter på et stort bur med en dukke, der forestillede statsminister John Howard. På denne måde ville demonstranterne gøre opmærksom på de fængslede australiere, som sidder indespærrede på ubestemt tid i den amerikanske militærbase i Guantanamo på Cuba, af onde tunge kaldet kz-Guantanamo.

Det var i de tre NATO- og EU-lande i Italien, Spanien og Storbritannien, hvor borgpligt-reformistiske regeringer besluttede at sende soldater til Irak for at hjælpe Washington med det folke-

*London, Big Ben:
Sandhedens time er kommet!*

rets-stridige overfald på landet, at de største folkelige protest-manifestationer udfoldede sig.

I Italiens hovedstad Rom var næsten en million mennesker på gaden for at protestere mod krigen og besættelsen af Irak, oplyser arrangørerne. Hundreder tusinder af mennesker gik gennem Roms centrum for at vise modstanden mod krigen og Berlusconi-regeringens deltagelse i Washingtons krigsventyr i Irak.

I Italien ønsker et flertal af befolkningen, at landets 3.000 soldater trækkes hjem fra Irak.

Politiet skønnede, at der deltog 250 000 i protesterne i Rom, altså fire gange mindre end arrangørernes optælling. Det kan skyldes, at det italienske politi tæller demonstranter på samme måde, som man tæller stemmer i USA ved præsidentvalgene. Som bekendt var det denne metode, som næsten fik Bush ’valgt’ til præsident af USA .

I hele Spanien, hvor den reaktionære Aznar-regering pga. af deltagelsen i Irak-krigen blev sparket ud af regeringskontorerne, gik hundreder tusinder af mennesker endnu engang på gaden i folkelige protesttog under paroler som ‘HJEM med tropperne’ på plakater og banderoler. I Barcelona var mere end 200.000 på gaden for at protestere mod krigen og for at mindes de 202 ofre for 11. marts-bomberne i ”et minuts stilheds”-manifestationer. I Madrid deltog godt 100.000.

Krigsmodstandere fra hele England rejste med busser fra 75 byer for at deltage i protesterne i den britiske hovedstad. Inden protestmarchen klatrede to aktivister op i Big Ben – klokketårnet ved parlamentet – til politiets store irritation og foldede en transparent ud med parolen “Sandhedens time”.

I London marcherede titusinder af krigsmodstandere fra Hyde Park til Trafalgar Square.

- Det er på tide, at vi får at vide, hvorfor tusindvis af mennesker skal dø i en krig, som verden ikke vil have, sagde en af arrangørerne, Stephen Tindale.

Også *hinsidan* var tusinder af mennesker på gaden den 20. marts. Udover Stockholm og Göteborg gennemførtes protester i Lund, Umeå og Ørebro.

I Stockholm blev Sergelstorvet fyldt med tusinder af mennesker, som protesterede mod USA’s besættelse af Irak og den zionistiske kolonistat Israels undertrykkelse af det palæstinensiske folk.

”Nätverket mot krig” arrangerede demonstrationen, som blev afsluttet med et protestmøde foran USA’s ambassade

Et par tusind mennesker demonstrerede i Göteborg under paroler, som forfatteren Jan Myrdal – en af talerne – omtalte på denne måde:

- I denne demonstration er vi enige om tre grundlæggende krav:

USA UD AF IRAK!

STØT DET IRAKISKE FOLKS MODSTANDSKAMP!

SOLIDARITET MED PALÆSTINA – BOYKOT ISRAEL!

I øvrigt er vi forskellige.

Mere end 100.000 gik på gaden i New York. Der blev demonstreret i mere end 225 amerikanske byer, og i over 60 lande.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Krigens konsekvenser er ikke mere modbydelige end dens årsager

Af Omar Bibi

Tale på Rådhuspladsen ved Nejt til krigs demonstration mod krig og besættelse lørdag den 20. marts 2004

Hvis nogen har ret i, at krig blot er politik ført med andre midler, må vi alle stoppe op og spørge:

1. Hvilken politik går så forud?

2. Hvad i denne politik har ført til krig?

Når vi stiller spørgsmålene på denne måde, flyttes fokus fra selve krigen. Og pludselig står ingen af os længere på sidelinjen og kan betragte krigen. Vi er en del af spillet. For vi er del af den politik, der er gået forud.

Vi erklærer jo, at vi er en del af verden. Hvis vi er det, har vi også et ansvar for at beskæftige os med, hvordan verdenssystemet hænger sammen. For det er jo her, den politik udfolder sig, som fører til krig.

Det betyder også, at den vigtigste krigsmodstand er den, der udfoldes, før krigen bryder ud – derfor er vi alle aktører, ikke kun medfølelse og magtesløse tilskuere.

Hvad er det så for en politik, der føres i vores verdenssystem? Det er en politik, som skaber og genskaber det, man kalder strukturel ulighed. Et herligt ufølsomt udtryk, der ikke desto mindre dækker over:

“ at 1/3 af jordens befolkning ikke har adgang til rent vand og tilstrækkeligt at spise,

“ at 15 % af jordens befolkning sidder på 82 % af den samlede produktion og forbruget af naturressourcer,

“ at 1/3 af jordens voksne befolkning er underbeskæftigede eller helt uden reelt eksistensgrundlag,

“ at de rigeste 15 % af jordens befolkning accepterer, at deres rege-

ringer gør alt for at forhindre, at den fattigste 1/3 udvikler deres egen produktion, sælger deres produkter på lige vilkår og bruger deres indtægter til at skabe social tryghed, ordentlige sundhedsforhold osv.

Og så kunne jeg blive ved med at citere fra UNDP's rapporter gennem de sidste 10 år. Men det tjener ikke noget formål. Dette må være tilstrækkeligt – altså at konstatere, at strukturel ulighed betyder, at en ganske bestemt del af verdens befolkning i verdenssystemet kun kan leve i velfærd og overforbrug, fordi en endnu større del af verdens befolkning holdes ned i dyb fattigdom.

Og hvad værre er – inden for de rige lande i verdenssystemets strukturelle ulighed findes der endnu en strukturel ulighed. De rige er blevet rigere og de fattige fattigere.

Det er dette dobbelte globale strukturelle ulighedsforhold, som gør, at politikken den ene gang efter den anden slår ud i krig og terror. Ikke fordi nogen sidder og planlægger det som en anden dæmon, men fordi krig er nødvendig.

Når Israel som den strukturelle uligheds yderste forpost opnår grønt lyst til at tyrannisere det palæstinensiske folk og berøve det enhver form for normalt liv, og når reaktionære og korrupte arabiske regimer i ly af Mellemøstenkonflikten slår ned på enhver opposition, holder befolkningerne i et jerngreb, trækker alle storslåede traditioner i sølet – hvordan kan vi så blive forbavset over, at folket går i krig med de midler, der er?

Når afrikanske regimer trues af social revolution på grund af deres befolkningers fattigdom og nød og erklærer krige eller kaster sig i borgerkrige – næret af kolonialismens vilkårlige grænsedragninger – bliver vi vidne til blodige krige og borgerkrige, som er herligt ligegyldige indtil det punkt, hvor de truer eller udfordrer verdensordenen.

Dér og først dér sætter den rige verden grænsen. Påkalder sig hensynet til demokrati og menneskerettigheder.

Terrorstaten Israel myrder Shaikh Ahmed Yassin

Det var Ariel Sharon, der personligt beordrede og overvågede mordet på Sheik Yassin - den palæstinensiske muslimske befrielsesorganisation Hamas' åndelige leder.

Det er en kriminell handling, et mord, strafbart ifølge folkeretten. Den israelske praksis med summariske henrettelser af palæstinensiske ledere er strafbare - og hører til den enorme liste af anklagepunkter, som kan rej-

ses mod Mellemøstens terrorist nr. 1 - Ariel Sharon.

Et mord, begået på gangstermaner, med de mest sofistikerede amerikanske og israelske våben. 8 andre blev dræbt samtidig.

Hamas har valgt Yassins 'højre hånd', Abdel-Aziz al-Rantissi (f. 1947), som ny 'åndelig leder'. Israel siger, det vil fortsætte med at myrde 'alle militante ledere'.

Danmark og EU har kritiseret mordet - uden at det får konsekvenser i form af sanktioner eller betydning i øvrigt.

Den australsk-engelske journalist John Pilger har i en artikel kaldt Israel "den unævnelige kilde til terror i verden", som ikke mødes af sanktioner, 'skønt Israel har overtrådt flere FN-resolutioner end nogen anden stat siden grundlæggelsen af verdensorganisationen.'

TEMA: Krigsmodstand og terror

Indkalder FN's sikkerhedsråd for at få autoriseret militær intervention.

Om det er i Rwanda, Congo, Kashmir, Bolivia, Colombia, Vestbredden, Afghanistan, Bosnien, Kosovo eller nu sidst Irak, er det det samme mønster, vi ser.

Forarmede og socialt sønderrevne af den specielle form for kapitalisme, som vi med et drømmende og fortryllende udtryk kalder globalisering, kommer de ud i borgerkrig eller skaber de bindegale diktatorer, som for at holde sig ved magten forfølger en ekstrem nationalisme – gennemfører etnisk rensning. Det vokser altid ud af fattigdom og social tilbagestående – i den udstrækning der ikke er udsigt til nogen alternativer, i den udstrækning magtesløsheden trænger ind som livsform. Og det er præcis det, vestens enorme militærmaske og økonomiske dominans nok skal sørge for at holde i live.

Når den israelske stat i årtier har og kunne holde det palæstinensiske folk nede, indgå rådne aftaler med de arabiske diktatorer eller bygge en mur, der sønderlemmer palæstinenserens land og fratager dem enhver reel mulighed for en fremtid, så sker det kun, og kan kun ske, fordi det rige vesten accepterer det. Det er det rige vesten, der holder liv i den kunstige israelske stat. Giver den store kreditter og fordelagtig adgang til de vestlige markeder. Den samme adgang, som nægtes mange ulande.

Eller sagt på en anden måde: Hvis vi virkelig gør os den ulejlighed at hæve os op over de brændende anråb om menneskerettigheder og demokrati og vores selvgode dæmonisering af de diktatorer, vi selv har skabt, må vi

komme frem til en mere nøgtern konstatering:

At de krige der føres i dag – både dem, vi selv er med i, og dem, vi er vidne til og fordømmer – er vokset ud af en samlet politik, der i et og alt går ud på at holde det verdenssystem sammen, som bygger på en grundlæggende strukturel ulighed.

Og vil vi krigene og terroren til livs, må vi vende os mod den politik, som skaber krigene. Og den politik er vi selv en del af.

Heldigvis vil jeg sige! For så har vi også kollektive handlemuligheder. Når problemet ikke ligger i etniske gener, i religion, kultur eller hos bindegale diktatorer, klanledere eller religiøse fanatikere i USA, men i den måde, vi har indrettet verden og vores egne nære samfund på, ja, så kan vi også handle.

Årsagerne ligger ikke uden for os selv – vi er en del af dem!

Når vi således står her i dag for at udtrykke vores modstand mod krig og undertrykkelse i Irak eller på Vestbredden, må vi i morgen være at finde i kampen mod de politiske kræfter, der for hver dag øger den sociale ulighed i Danmark, i USA og i hele verden.

Vi må se os om efter folkelige oprør og modstand mod fattigdom og nød og være med til at give denne modstand stemme – også i det daglige, og ikke kun, når blodet flyder.

Når tusindvis af aktivister verden over samles i World Social Forum eller i andre antikapitalistiske bevægelser i deres krav for social retfærdighed, ægte demokrati og retten til at værne om alle folks elementære rettigheder, er det vores forpligtelse i morgen at bære det ind i vores egen hverdag og spørge

Omar Bibi taler på Rådhuspladsen i København 20. marts

vores egne politikere, vores egne faglige ledere, vores egne partier, hvornår de er færdige med festtalerne og begynder at tage parolerne om social retfærdighed, frihed og demokrati alvorligt!

For det hjælper ikke at græde og holde et minuts stilhed efter 11/3 eller 11/9, eller vende os bort i hjertesorg over krigens og terrorens meningsløse rædsler, hvis vi ikke siger stop til den voksende globale ulighed.

Og vi kan ikke undvige denne stiltingen ved at henvise til globaliseringen som en umenneskelig naturkraft. Den er skabt af mennesker og holdes i sin nuværende form politisk i live af ganske bestemte regeringer, der fører en ganske bestemt politik, som tilgodeser ganske bestemte politiske, økonomiske, sociale og kulturelle interesser:

Som i korthed går ud på at bevare det nuværende verdenssystem, der privilegerer de få og forarmer de mange.

Så hvis vi afskyr krig, må vi lære at elske den politiske kamp for at stoppe den politik, der leder til fattigdom og undertrykkelse. For det er i denne sump, den moderne krig og terror har sit udspring. Ikke i syge menneskers hoveder.

Krig er en menneskefjendsk politiks janusansigt!

Omar Bibi er palæstinenser, bosat i Odense - og socialdemokrat

Et års tavshed siden Rachel Corries død

Af Elizabeth Corrie

16. marts 2003 blev den 23-årige amerikanske fredsvagt Rachel Corrie dræbt af en israelsk militær-bulldozer. Elizabeth Corrie gør sig disse tanker ved årsdagen for hendes kusines død.

For blot et år siden havde marts måned den samme betydning for mig som for de flest andre: afslutningen på vinter, begyndelsen på forår og på sommer. Men i år, og alle kommende år i resten af mit liv, vil marts måned få en helt anden betydning, nemlig årsdagen for min kusine Rachel Corries brutale død.

Den 16. marts 2003 kørte en israelsk soldat og hans kaptajn hen over Rachel med en 9 tons tung caterpillar-bulldozer. Hun stod ubevæbnet og tydeligt synlig i en selvlysende orange vest, mens hun forsøgte at beskytte et palæstinensisk hjem, der var dømt til at blive smadret af den israelske hær. Rachels død og reaktionen på den – eller manglen på samme – afslører adskillige foruroligende og endda amorske og kriminelle sandheder.

For det første døde Rachel, mens hun forsøgte at forhindre ødelæggelsen af et hjem, en udbredt praksis udført af den israelske hær som kollektiv straf. 12.000 palæstinensere er som følge heraf blevet hjemløse siden begyndelsen på den 2. intifada i september 2000. Det er et brud på international ret og brud på Geneve-konventionen.

For det andet blev Rachel kørt over af en caterpillar-bulldozer, som var fremstillet i USA. Den var betalt af de amerikanske skatteydere og sendt til Israel som en del af den amerikanske hjælpe-pakke på 3-4 milliarder dollars årligt. Brugen af caterpillar-bulldozere til at ødelægge civiles hjem og til at køre ubevæbnede menneskerettighedsaktivister ned med strider imod loven om våbeneksport, som klart forbyder, at disse våben bruges mod civile.

For det tredje afslører Israels egen frikendelse af den israelske hær for ethvert ansvar for Rachels død og modviljen mod en uafhængig undersøgelse, at Sharon-regeringen ikke ønsker at påtage sig ansvar for en amerikansk statsborgers

Rachel
Corrie
1979-2003

død. Og det viser, at Bushregeringen kujonagtigt hermed giver Israel tilladelse til straffrit at angribe amerikanere.

For det fjerde var Rachels død faktisk kun det første af flere israelske angreb på udenlandske statsborgere på Vestbredden og i Gaza. Fredsvagten Brian Avery fra USA blev skudt i ansigtet den 5. april; fredsvagten Tom Hurndall fra Storbritannien blev skudt i hovedet den 11. april og døde den 13. januar i år; fotografen James Miller, ligeledes fra Storbritannien, blev skudt og dræbt i april. Indtil nu er det kun i Hurndalls tilfælde, at den ansvarlige vil blive stillet for retten, og dette sker kun efter, at den britiske regering flere måneder senere reagerede på den overvældende mængde beviser, som Tom Hurndalls familie har indsamlet.

Mens vi nærmer os årsdagen for Rachels død, kan amerikanske statsborgere spørge sig selv om, hvordan det kan være, at en ubevæbnet amerikaner uden følger kan blive slået ihjel af en soldat fra et allieret land? Et land, som modtager massiv amerikansk støtte, og som bruger en bulldozer fremstillet i USA af et amerikansk selskab og betalt af amerikanske skatteborgere?

Da tre amerikanere blev slået ihjel, formodentlig af palæstinensere, i en eksplosion den 15. oktober i Gaza, ankom FBI inden for 24 timer for at undersøge deres død. Efter et år har hverken FBI eller noget andet amerikansk-ledet hold gjort noget for at undersøge et drab på en amerikaner begået af en israeler. Hvorfor denne dobbeltmoral? Måske afslører dette den værste sandhed af dem alle.

Oversættelse: Palæstina Fredsvagter

Et hjerteligt tillykke til det spanske folk med den historiske sejr over krigsmagerne. Det spanske folk har åbnet op for en ny æra i menneskehedens historie, hvor det afgørende ord er folkets, ikke krigsforbrydernes.

Tale ved Christiansborg ved Nej til krigs demonstration mod krig og besættelse 20. marts 2004

Kære venner,

For et år siden samledes vi her i et forsøg på at forhindre krigen. For jeres vedkommende var det et spørgsmål om sammenhold med de undertrykte i denne verden. For mit vedkommende var der mere i det. Det drejede sig om mit fædreland, om mine brødre, søstre og deres børn. I råbte af vrede, mens jeg græd. Det at være imod krigen er ikke det samme som at være udsat for krigen. Det at se billeder fra krigen er ikke det samme som at være offer eller at have pårørende blandt ofrene. For mig drejede det sig om familie, venner, naboer og et folk, som har været udsat for imperialisternes barbarisme og brutalitet i årtier og som stod til at skulle opleve imperialismens ondskab i en uhørt skala.

Men i dag står jeg her med helt andre følelser end dem, jeg havde for et år siden. I dag står jeg her og siger tak til verdens største klovn, George Bush, til den stakkels Tony Blair og til Bushs små allierede for, hvad de har gjort for det irakiske folk. For et år siden var nogle irakere måske i tvivl om, hvad denne krig kunne betyde. De håbede på, at Bush og company muligvis kunne give irakerne noget bedre, end hvad Saddam Hussein gjorde. I dag, under besættelsen, er alle irakere vågnet op. Alle ved nu, at når det kommer til diktatoriskhed, manglende respekt for menneskerettigheder, brutalitet, tortur, umenneskelighed og uforskammethed, så har Saddam Hussein ikke været den værste. George Bush er langt værre. Hvad irakerne har oplevet under et år af besættelsen, er langt værre, end hvad de oplevede i de 35 år under Saddams Hussein. I dag – og takket være Bushs barbarisme – står irakerne sam-

I dag står irakerne sammen mod besættelsen

Af Omar Dhahir

men mod besættelsen.

I dag ser jeg med stolthed på det irakiske folk, som har overlevet frygten for en krig mod verdens eneste supermagt. For syv tusinde år siden lærte dette folk verden skrivning og lovgivning. Babylon står stadigvæk som et uforglemmeligt symbol fra den tid. I dag har det tilføjet endnu et aspekt til sine mange glansfulde stoltheder: Det har lært verden, at selv verdens eneste supermagt kan ydmyges og besejres, når et folk beslutter sig at være frit. Irakerne har lært den gale Bush, at invasionen af Irak ikke er en picnic. Hver dag falder amerikanske soldater, og Bush skal regne med flere. Irakerne bliver ved, indtil kloge politikere i denne verden (fx Anders Fogh Rasmussen) kan tale Bush til fornuft, at besættelsesepoken i menneskehedens historie er forbi.

Det er irakernes folkelige modstand, der har fået Bush til at tænke sig om ti gange, før han dummer sig igen. Hvis irakerne ikke havde gjort denne heltagtige modstand, ville den gale Bush for længst have invaderet andre lande, fx Syrien eller Iran.

Kære venner

Når vi fordømmer alle former for terror og terrorisme og vold mod de civile, skal vi huske, at George Bush i dag står som et forbillede for alle blodige terrorister i verden. Det er USA, der terroriserer hele folkeslag og hele regioner og udfører massakrer mod den civile befolkning mange steder i denne verden.

Det er grådige kapitalister, der forsøger at drukne menneskeheden i blodbad, skabe konflikter og sprede fattigdom i denne verden. Ikke nok med det, men kapitalisterne forsøger i deres fremstød for penge og profit at sætte religionerne op mod hinanden. I dag fører de krig mod 300 millioner arabere og et tusind millioner muslimer under undskyldningen af 'krig mod islamisk terrorisme'. Vi ved godt, at de og de samme muslimske fundamentalister og terrorister, som de bekæmper nu, indtil for kort tid siden var i alliance mod

kommunismen. Og hvem ved: Om kort tid kan de genoptage alliancen, denne gang mod buddhistisk terrorisme. Jo, det kan ske snart. Hold øje med udviklingerne i Kina, som er på vej til at blive verdens 2. eller måske 1. supermagt, altså en barsk rival til kapitalisterne i den jungle, som de selv har forvandlet verden til. Så skal Bushs nuværende allierede i krig mod buddhisterne, og selvfølgelig i alliance med de nuværende såkaldte 'muslimske' terrorister.

Kapitalisterne har ført krig mod Irak for oliens skyld. De har brugt den ene løgn efter den anden: masseødelæggelsesvåben, terrorisme, og absurd nok det at beskytte de undertrykte shiamuslimer i Irak. De går så højt op i denne sag, at man skulle tro, at Tony Blair og Anders Fogh Rasmussen er blevet shiamuslimer. I Irak har sunni- og shiamuslimer levet sammen, fredeligt, i 1500 år. I 1500 år er der ikke en eneste gang blevet registreret konflikter mellem disse to grupper. Saddam Husseins aggressioner var ikke kun rettet mod shiamuslimerne, men mod alle irakere. Det er først i dag, at besættelsesmagten gør alt, hvad den kan, for at skabe konflikter mellem disse to muslimske grupper, for at fremstille irakernes sag, som om den drejer sig om sunni- og shiamuslimer. Det er ikke sagen i Irak. Irakerne er ikke kun sunni- og shiamuslimer. I Irak som alle andre steder er der fattige og rige, socialister og kapitalister, demokrater og antidemokrater, internationalister og nationalister. Der er i Irak en venstrefløj og en højrefløj. Sagen er, at der er et forenet folk, der besidder verdens næststørste oliereserve, og at der er grådige multinationale koncerner, der vil udnytte olien. Kapitalisterne tror ikke på de religioner, vi kender. De har deres egen gud; den hedder PENGE. De har deres egen hellige bog; den hedder løgne-encyklopædien, og deres højtidelige ritualer går ud på at ofre menneskeblod for olie og profit

Kære venner

30. juni vil amerikanerne overgive magten i Irak til irakerne. Der er flere

*Omar Dhahir
Christiansborg 20. marts*

ting i denne komedie. Men der er også noget ved 30. juni, som verdenssamfundet endelig bør bekymre sig for. Hvorfor har Bush besluttet sig at udføre denne komedie? Hans påståede mission – demokratisering af Irak – er endnu ikke fuldført, og terrorismen, som han kalder irakernes modstand, er endnu ikke blevet udryddet. Hvorfor vil denne klovn så trække sig ud af de irakiske byer og overgive magten til et regeringsråd, hvis medlemmer stadigvæk overnatter på hoteller beskyttet af besættelsesstyrkerne og ikke tør vise sig på gaden?

Hvorfor? Fordi George Bush vil have ro og fred i medierne fra juni til valgdagen i november. Han vil ikke have beretninger om dræbte amerikanske soldater eller nedstyrede amerikanske fly i Irak. Men George Bush ved godt, at hans ønske om ro ikke falder sammen med den irakiske modstandsbevægelses beslutning om at sparke besættelsesmagten ud af Irak. Han ved, at modstanden ikke ophører. Tværtimod, helvede kommer til at bryde løs netop efter 30. juni, så Bush ikke kun bliver sparket ud af Irak, men også ud af det Hvide Hus.

Vigtigst i Bushs plan er, at han i den periode mellem juni og november har brug for et menneskeskjold, som de

amerikanske soldater kan gemme sig bag. Og hvem skal dette menneskeskjold bestå af? De irakiske politistyrker og Bushs allieredes soldater. Det vil sige, at japanske, polske, koreanske, bulgarske og desværre også danske soldater skal fungere som et menneskeskjold, så amerikanske soldater ikke falder, og amerikanske medier ikke bringer beret-

ninger om dræbte amerikanere, så Bush i ro og fred kan kæmpe for endnu en regeringsperiode i det Hvide Hus.

Jeg forstår ikke, hvorfor danske unge mænd skal være menneskeskjold for Bushs genvalg. Den danske befolkning skal vågne op og lægge mere pres på Anders Fogh Rasmussen og tvinge ham til at bringe de danske soldater hjem. Det er en skændsel, at danske soldater skal ofres for Bushs genvalg.

Og jeg vil gerne sige et par ord til vores kære statsminister.

Kære statsminister,

For ikke så længe siden stod du i Folketinget og kritiserede de danske partier i Folketinget under den tyske besættelse af Danmark, som ikke støttede modstandsbevægelsen. Du glemte åbenbart, at du selv er med til at besætte et andet land! Eller er det måske, fordi du tror, at den amerikanske besættelse af Irak er noget andet end den tyske besættelse af Danmark?

En besættelse, kære statsminister, er

*Irak vil sejre:
Protest mod besættelsen
København 20. marts*

en besættelse. Du skal også huske, at amerikanerne har ødelagt Iraks infrastruktur og kulturarv; de forgifter irakernes drikkevand, de slår irakernes unge mænd ihjel for øjnene af deres mødre og børn, de terroriserer enhver familie i Irak. Amerikanerne, min kære statsminister, har ødelagt Irak, de har dræbt to millioner irakere under deres 13 års sanktioner, og de har åbnet Irak

Rapporter:

USA bringer masseødelæggelsesvåben til Irak

Det iranske presseagentur Mehr News Agency bringer en rapport om, at USA er i gang med at plante masseødelæggelsesvåben i Irak.

Teheran (Mehr News Agency)

I de sidste par dage - og i kølvandet på Karbala-bombningerne og den ideologiske strid, som forsinkede underskrivelsen af Iraks midlertidige forfatning - har der været rapporter om, at amerikanske styrker har losset en stor ladning dele til konstruktion af langtrækende missiler og masseødelæggelsesvåben (WMD) i det sydlige Irak.

En pålidelig kilde fra det irakiske regeringsråd, som har udtalt sig på betingelse af anonymitet, har fortalt Mehr News Agency, at de amerikanske styrker, bistået af de britiske tropper i det sydlige Irak, har gjort sig store anstrengelser for at skjule disse handlinger.

Han tilføjede at lasten blev losset i nattens mulm og mørke, mens opmærksomheden stadig var vendt mod følgerne af de dræbende bomber i Karbala og underskrivelsen af Iraks midlertidige forfatning.

Vores kilde siger, at for at undgå mistanke blev der anvendt almindelige lastskibe til at losse lasten, som bestod af våben produceret i 80'erne og 90'erne. Han nævnte den kendsgerning, at USA støttede Iraks WMD-program under krigen mellem Iran og Irak fra 1980-88, selvom internationale våbeninspektører har meddelt, at Saddam Husseins Baath-regime havde ødelagt alle sine masseødelæggelsesvåben.

Kilden sagde yderligere, at resten af våbnene sandsynligvis var overført i lastbiler til et ukendt sted et sted i nærheden af Basra i løbet af natten.

- De fleste af disse våben er af østeuropæisk oprindelse, og dele af dem er fra det tidligere Sovjetunionen og østblokken. USA har fået dem ved konfiskationer i forbindelse med salg af forbudte våben i de sidste par årtier, sagde han.

Denne aktion kommer på et tidspunkt, hvor en række amerikanske og vestlige regeringsfolk har peget på det faktum, at ingen masseødelæggelsesvåben er blevet afsløret i Irak, og hvor spørgsmålet om retssagen mod Saddam rykker i forgrunden.

Dertil kommer, at den tidligere FN-våbeninspektør Hans Blix har understreget, at de amerikanske og britiske efterretningstjenester udsendte falske rapporter om Irak, som førte til det amerikanske angreb.

Samtidig er den britiske våbenekspert David Kellys død fortsat en uafklaret sag i Storbritannien.

En sikkerhedsofficer for koalitionsstyrkerne i Irak erklærer, at han ikke har modtaget nogen information om, at der skulle være lodset masseødelæggelsesvåben i havne i det sydlige Irak. Shane Wolf siger til Mehr News Agency, at besættelsesstyrkerne ikke har modtaget nogen rapporter om noget sådant, men han sagde, at han håbede, at koalitionsstyrkerne på et tidspunkt ville finde de irakiske masseødelæggelsesvåben.

Koalitionsstyrkerne og våbeninspektørerne har indtil videre været ude af stand til at finde nogen irakiske masseødelæggelsesvåben. USA invaderede Irak under det påskud, at Irak besad lagre af masseødelæggelsesvåben.

for alverdens røvere fra Japan til Estland. Alligevel, kære statsminister, ser jeg bort fra det hykleriske i din kritik og tager dig på ordet. Jeg opfatter den som en opfordring til alle, hvis lande bliver besat – aktuelt irakerne – at gøre modstand mod besættelsen. Og jeg lover dig, at enhver iraker vil gøre modstand, indtil Bush forlader Irak på samme måde, som Hitler forlod Danmark.

Jeg forstår også, at der er danske politikere, som er bekymret for det danske erhvervsliv, og derfor har de sagt god for Danmarks deltagelse i besættelsen af Irak. Jeg vil sige til disse politikere: Hvis I virkelig vil fremme det danske erhvervsliv, så lad de danske firmaer sælge fetaost, æblejuice og andre fødevarer til irakerne og araberne. Det vil gavne det danske erhvervsliv og det danske folks interesser i Irak og Mellemøsten tusind gange mere og bedre end at lade A. P. Møller sprede amerikanernes giftgas, uran og sygdoms- og dødbringende våben i Irak. De skal bare vide det: Amerikanerne har ingen fremtid i Mellemøsten. Før eller senere sparker irakerne Bush og Blair ud af Irak, ligesom de sammen med palæstinenserne sparker den blodtørstige krigsforbryder Sharon ud af de besatte områder i Palæstina.

Kære venner,

Besættelsestiden er forbi i menneskehedens historie, men vi ved, at der er nogen, der ikke har forstået det endnu, så derfor må vi sammen vise dem det. Det spanske folk har rettet et hårdt slag mod Bushs akse af ondskab og overbevist verden, at demokrati og folkeligt sammenhold er vejen til at besejre de nye fascister. Irakerne ser frem til at se andre folk vise samme sammenhold og støtte dem i deres kamp for frihed. Det første skridt for vores vedkommende er at lægge pres på regeringen for at trække de danske soldater ud af Irak. Vi skal råbe højt: Træk de danske tropper hjem, Anders! Lad være med at lade Bush bruge dem som menneskeskjold i sit forsøg på at blive genvalgt!

Omar Dhahir er iraker, bosat i Danmark og lektor ved Syddansk Universitet. Han er bl.a. bidragyder til bogen 'Irak - er freden brudt ud?' (Klim 2003)

Farvel Marx Lenin

Vi har til dette nummer af KP i stedet for det sædvanlige NB modtaget følgende indlæg

Kommunistisk Politik har i fremragende artikler klargjort baggrunden for DKP/MLs stiftelse og kampen mod DKPs højreskred i særdeleshed, der fuldbyrdedes med dette partis vedtagelse af 'antimonopolitisk demokrati' i 75-76.

Dette som med rette betegnes som 'revisionistisk vraggods' – eller vejen bort fra marxismen-leninismen, det som kendetegner et ægte kommunistisk parti.

Folk med revolutionært sindelag kunne kun finde én udvej af kapitalismens tyranni, og et endeligt og slutte- ligt opgør med dette – nemlig DKP/ML, som stiftedes i 78-79.

Fra dette tidspunkt og frem til 97 besattes formandsposten af en person, nemlig Klaus Riis, og i samspil med partiets forskellige ledelser og menige medlemmer gik partiet – langsomt, men sikkert – frem. Og ydermere konsoliderede, opbyggede og udbredtes kendskabet til partiets politik og avis, Arbejderen, det eneste revolutionære af slagsen, så alt så godt og fornuftigt ud – lige indtil 96-97, hvor uro og anspændthed prægede partiet, og dette udvikledes yderligere op til partiets 7. kongres, påsken 97, - hvor der valgtes ny formand, Jørgen Petersen, og en klike omkring ham konsoliderede magten i egne hænder.

De forsikrede gang på gang, at intet ville ændres i partiets politik, - marxismen-leninismen,

Hen mod slutningen af juni 97 skulle jeg op og sammen med andre klar-

gøre udsendelsen af avisen, og i denne læste jeg, at partiets tidligere formand Klaus Riis og 2 andre medlemmer – begge med tdl. fremtrædende poster i partiet – Dorte Grenaa og Frede Klitgård var ekskluderet.

Men stadigvæk forsikrede den nye klike: - partiets politik forblev uændret.

Men – ting ændredes. Fra at være et marxistisk-leninistisk parti med kvalitet i ledelse, medlemmer og politik skulle det nu være et 'kommunistisk masseparti', - altså det stik modsatte af det parti, jeg i sin tid meldte mig ind i. Og derved ændredes partiets karakter.

På et møde i august 97 var man fra den ny klikes side vidende om, at Klaus Riis og med ham tidligere medlemmer af DKP/ML (de forlod partiet efter dennes eksklusion) var i færd med at udgive et blad, eller skridt, og omkring samme tidspunkt stiftedes Oktober, og Kommunistisk Politik udkom. Her kunne de fremføre deres politiske holdning – marxistisk-leninistisk – og tilkendegive deres bud, mening, omkring partisplittningen, da de var forment adgang til Dagbladet Arbejderens spalter.

- Årene er gået, og DKP/MLs højreskred er ikke længere en formodning, men klart bevist med partiets knæfald for et af revisionisternes bærende partier KPID.

Derfor skulle marxist-leninisterne ud af DKP/ML

Alt bliver klart hen ad vejen. Også løgnene og bedraget, der skulle til for at DKP/ML kunne sige - farvel Marx, farvel Lenin.

N.B.

Tidligere medlem af DKP/ML, Nørrebro, nuværende medlem af APK

Grundlovskomiteén 2003 afholder uafhængig Irakhøring

Torsdag den 15. april 2004, Landstingssalen, Christiansborg

Den danske regering har med sin krigserklæring til Irak for første gang i omtrent 200 år bragt Danmark ud i en angrebskrig mod et andet land. Hårdt presset har regeringen accepteret en offentlig høring herom, nemlig Folketingets Udenrigspolitiske Nævns høring den 24. marts. Den handler imidlertid ikke om begrundelserne for at gå i krig, om ansvaret herfor, eller om, hvordan de skiftende påstande om Irak smuldrede. I stedet har høringen fokus på, hvordan fremtidige danske angrebskrige uden FN-godkendelse kan gøres lettere at starte – med "nytænkning".

Grundlovskomiteén 2003 vedr. Irakkriegen er oprørt over den nye, aggressive linje i dansk udenrigspolitik, og over, at der ikke som i USA og i England afholdes en kritisk høring om hele krigsgrundlaget.

Derfor afholder komiteén en alternativ, uafhængig høring om Irakkriegen torsdag den 15. april 2004 på Christi-

ansborg i Landstingssalen. De væsentlige spørgsmål om den danske krigsdeltagelse, deres konsekvenser og perspektiver vil blive belyst af udenlandske og danske eksperter, bl.a. Ray McGovern fra USA, Hans von Sponeck fra Schweiz, Jan Øberg fra Lunds Universitet samt fremtrædende danske jurister, der vil belyse det juridiske grundlag for den danske deltagelse i invasionen og besættelsen, jf. vedlagte program.

Grundlovskomiteén blev stiftet som en tværpolitisk forening i protest mod regeringens krigeriske politik. Vi ønsker at få belyst hele beslutningsprocesserne om krigsdeltagelsen og mulige overtrædelser af grundloven, folkeretten og internationale konventioner samt økonomiske interesser i krigsdeltagelsen.

Tilmelding til deltagelsen, som koster 100 kr. (50 kr. for unge og folk under uddannelse), sker til Christian Bursche på tlf. 3828 2620, e-post gk03hoe-ring@danirak.dk.

Foreløbigt program

Formiddag (9.30-12.30):

Begundelserne for den militære intervention, baggrunden herfor og det politiske og etiske ansvar samt krigens og besættelsens konsekvenser og perspektiver for det irakiske folk.

Hans-Christof von Sponeck (tidligere FN's assisterende generalsekretær og humanitær koordinator i Irak 1998-2000): Vil redegøre for de faktiske forhold og konsekvenser af sanktionspolitikken i 90'erne og debattere de fremførte begrundelser for interventionen.

Ray McGovern (tidligere rådgiver for George Bush senior og CIA-analytiker, medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity): Vil redegøre for uklarheder og skiftende begrundelser for angrebet på Irak m.v.

Jan Øberg (direktør for The Transnational Foundation for Peace and Future Research): Vil redegøre for metoder for konfliktforebyggelse og -løsning i internationale stridigheder.

Eftermiddag (13.30-17.00)

Belysning af de retlige rammer (lovligheden) for beslutningen om dansk krigsdeltagelse i forhold til FN og folkeretten og i sammenhæng med dansk ret i øvrigt (grundlov, lovgivning m.v.).

Henning Koch (prof., dr. jur.): Dansk offentlig ret (B 118, grundlovens §§19-20, EMK, ministeransvarslov, forsvarslov m.v.).

Bjørn Elmquist (advokat, tidligere MF): Danske soldaters og borgeres/civiles retsstilling set fra et forsvarer- og borgerperspektiv.

Thomas Dyhr (jurist, speciale om folkeretten og Irakkriegen): FN- og folkeretlige forhold i forhold til dansk krigsdeltagelse fra marts 2003.

Spørgsmål fra journalister, politikere, jurist Peter Arnborg og salen.

Afsluttende indlæg v. **Kai Lemberg** (professor ved RUC, formand for komiteén): Opsummering af høringen. Videre initiativer.

Kai Lemberg og Tom Clark

APK SOMMERLEJR 2004

på Nordfyn

Indsigt - Debat - Samvær

Lørdag 10. juli - fredag 16. juli

En aktiv rød sommerlejr

Opstart med:

Anti-imperialistisk weekend

lørdag - søndag den 10. -11. juli

→ **USAs krige og kamp for verdenskontrol**
→ **Danmark ud af EU: Monopolernes forenede stater, ny aggressiv supermagt -unionstraktat og europahær**

lejren vil iøvrigt behandle disse emner:

→ **Fælles kamp mod kapitalen**

→ **Socialismen er fremtiden**

→ **APK: Hvem - hvordan - hvorfor**

Pris den 10. juli - fredag den 16. juli:

Voksne 1140 kr. (6 overnatninger) Pr. overnatning 190 kr. Reduceret pris for fattigrøve: 900 kr. Børn under 7 år gratis. Fra 7-13 år 270 kr.

Tilmelding og nærmere oplysning:

Tlf. 20 95 32 17 | e-mail: oktoberfyn@get2net.dk

"Fra begyndelsen til enden"

Demonstrationer, irakisk modstand, høring om krigsgrundlaget, film og koncert mod 'USAs forbandende krige'. Antikrigsbevægelsens aktiviteter er voksende.

'Fra begyndelsen til enden' er titlen på Mai Wechseldmanns nyeste film, som Valby mod krig viser tirsdag den 6. april kl. 19.30 i Valby medborgerhus, Valgårdsvej 4 ved Toftegårds plads.

Lørdag den 28. februar så jeg sammen med omkring 200 andre filmen, da Dokumentationscenteret for Historieforskningsviste den i Byggefogenes hus.

Leif Larsen skriver om filmen:

"Det var en stærk film; men også en smuk film. Som en af deltagerne udtrykte det "en meget smuk film (hvis livets, politikens og krigens grumhed kan siges at kunne skildres "smukt") synsvinklen var i hvert tilfælde på livets, menneskets og fremskridtets side."

Filmen fortæller om et Irak, hvor demokratiets vugge stod for mange tusinde år siden og frem til i dag, hvor tusindvis af USA-bomber har smadret alt: vejnet, el- og vandforsyninger, ødelagt huse i titusindvis og frem for alt, kostet mange irakiske børn og voksne livet.

En destruktion så utroligt effektivt gennemført af en stat, der kalder sig demokratisk, at det næsten ikke er til at fatte.

I de 80 minutter filmen varer, panorerer kameraet hen over ødelæggelser, menneskelig nød og elendighed, billedet af mange børn, ramt af leukæmi

Indsigelse

I sidste nummer fra 2003 af Kommunistisk Politik, skriver Gbe, om undertegnede, at "så vidt jeg husker, kom han selv ind i Borgerrepræsentationen ved en underskriftsindsamling i forbindelse med løfter om at bevare Kommunehospitalet". Jeg skal blot gøre læserne opmærksom på, at Gbe desværre ikke husker rigtigt. Da jeg i november 1993 stillede op for første gang, var talen om nedlæggelse af Kommunehospitalet ikke på tale - og først senere begyndte debatten om Kommunehospitalets fremtid.

Med venlig hilsen **Finn Rudaizky**
Soc.dem. medl. af Borgerrepræsentationen

Fra koncerten "USA's forbandede krige" med Røde Horn og Röda Kapellet lørdag den 20. marts

"I feel like I'm fixing to die - rag" med tekst af Country Joe (Vietnam)

eller af børn, ramt af små raffinerede stålklugler, som amerikanske politikere og våbensælgere udelukkende ønsker at kvæste og dræbe flest mulige mennesker med. Børn ligger på sygehuse i Irak og venter på at dø, fordi der ikke er medicin til dem.

Svenske medier har rost filmen meget. "Godt gået. Chokerende film", skriver Sveriges største avis, Aftonbladet. "Virkelig god. Ødelæggende. Imponerende", skriver Expressen

"Olien er det globale skæbnespørgsmål, og det bedste emne i filmen "Gøteborg Posten." Bør få den største journalistpris", skriver det svenske fagblad "Journalisten".

Andetsteds i Kommunistisk Politik omtales sikkert et arrangement i København af Komiteen for et frit Irak tirsdag den 30. marts og så er der Grundlovskomiteéns alternative høring den 15. april: dette skrives kort efter demonstrationen på årsdagen for Danmarks indtræden i de krigsførendes rækker, markeret med større kreativitet end jeg har set i lang tid.

På vej til Rådhuspladsen sagde busschaufføren:

- Desværre kunne jeg ikke få fri, men resten af min familie er der.

På vej efter demonstrationen til koncert med Røde Horn og Röda Kapellet, sagde min medpassager:

- Bare jeg havde vidst det, vil du sende mig en mail, næste gang, der sker noget? Vi er jo mange, der gerne vil være med, men har svært ved at få tid til at deltage i mange møder, så vi ved ikke altid, hvad der foregår.

Koncerten "USA's forbandede krige" leverede en total-oplevelse med historisk-politiske kommentarer, der satte de enkelte stykker musik ind i sammenhæng med USA's militær-industrielle kompleks sammen med et lysbilledshow, der viste krigenes rædsler og folkenes modstand.

Således ser vi at den omfattende medie-boycot medvirker til at modstanden mod Fogh-regeringens USA-følgagtige, menneskefjendske og krigsliderlige politik til stadighed finder nye veje.

Gbe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Ved Sønderport 18

2300 København S

35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30

Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Vælt OK-forliget – Stem NEJ!

650.000 arbejdere har ventet fire lange år på at få fornyet overenskomsten.

LO og DA strikkede de sidste løse ender sammen i forligsinstitutionen den 21. marts, som blandt andet indeholder en central barselsfond, som HK-området havde betinget sig. Denne vil LO og forbundene bruge til en stor reklamekampagne for et JA. Det var også en absolut nødvendighed for LO at få indføjet et enkelt element med en vis solidarisk fernis i mæglingsskitsen for at gøre sig håb om at opnå tilslutning til resultatet.

De rejste krav er nemlig kun på enkelte områder imødekommet delvist, mens de centrale dele er forbigået. Nogle få procenter til lærlingesatserne og mindstelønnen, men slet ingenting til skifteholdsarbejdernes krav om 30 timers arbejdsuge.

De solidariske krav er med andre ord lagt på is.

Til gengæld har arbejdsgiverne fået, hvad de kom efter: øget fleksibilitet, længere arbejdstid lokalt og en underminering af strejkeretten. Der udbetales ikke overarbejdstillæg ved oprydning efter konflikt.

Overenskomstperioden er fastsat til tre år – med indbygget fredspagt, uanset eventuelle regeringsindgreb!

Det er et uhørt ringe resultat, der betyder reallønsnedgang, øget nedslidning og forringelse af arbejderklassens mulighed for at strejke.

Til gengæld har forbundstoppene forøget pensionsformuerne, som de selv er med til at forvalte og nyde godt af i deres egenskab af bestyrelsesmedlemmer af samme kasser.

Det er klart, at de anbefaler et JA til resultatet.

Resultatet er et udtryk for en fortsættelse af regeringens asociale politik, der senest er kommet til udtryk ved en fed skattelettelse til de rige, hvorimod

Den endelige mæglingsskitse rokker ikke ved den kendsgerning, at resultatet er dybt usolidarisk.

De rejste krav fra arbejdspladserne er ikke tilnærmelsesvis imødekommet.

Arbejdsgiverne har fået i pose og sæk: Yderligere fleksibel arbejdstid og indskrænkning i strejkeretten.

Fasthold kravene – sæt magt bag – fuld tryk på Stem NEJ-kampagnen!

Faglig kommentar

den million mennesker, der lever på overførselsindkomster, ikke får en rød reje. En minister har tilmed forsvaret dette med en provokation: De fattige betaler jo ikke skat!

Forbundstoppene repræsenterer ikke arbejderklassens interesser. Deres resultat og anbefaling må klart afvises! I 1998 hånedes de NEJ-flertallet for at kræve den 6. ferieuge indfriet. Det var ikke forbundstoppene og LO, der forhandlede ferieugen hjem. Det var storkonflikten, der satte magt bag kravet. Siden har LO indgået en *Klimaaftale* med DA, som har til hensigt at svække arbejderklassens kamp. *Klimaaftalen* vil for hver en pris forsøge at hindre en ny storkonflikt, idet den blandt andet giver mulighed for en ny forhandling, hvor der i givet fald vil blive flyttet kommaer.

Hvordan kan man have forhåbninger til, at forhandlere, der anbefaler et usolidarisk resultat, vil kræve de nødven-

dige radikale forandringer?

De sidste måneder har været præget af masser lokale aktioner og konflikter. Buschauffører på landsplan, Gate Gourmet, social- og sundhedsarbejdere med mange flere har markeret deres utilfredsstillende løn og arbejdsforhold med protester og strejker. Fortsatte aktiviteter vil skabe fortsat fokus på det usolidariske resultat og understøtte *Stem NEJ*-kampagnen. Det er kun ved den størst mulige udfoldelse af arbejderklassens styrke, at resultater opnås. Her tæller en ny *Klimaforhandling*, der retter et par kommaer, ikke.

340 tillidsrepræsentanter vedtog på det landsdækkende tillidsmandsmøde den 17. marts en klar parole: Fasthold kravene – Stem NEJ!

Arbejdspladserne kender deres besøgstid. *Stem NEJ*-bevægelsen har fået luft under vingerne: Gentag 1998!

Fasthold derfor kravene som et absolut minimum:

110 kr. i mindsteløn.

12 kr. mere til lærlingene.

30 timers arbejdsuge til skifteholdsarbejdere.

Forhøjelse af ferieprocenten.

APK's & DKU's faglige udvalg

OVERENSKOMST 2004

STEM

NEJ